

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

28. oktober 2004 *

I sag T-35/01

Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd, Shanghai (Folkerepublikken Kina), ved advokat P. Waer,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, først bistået af advokaterne G. Berrisch og P. Nehl, og derefter af advokat Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzsitz, S. Meany og T. Scharf, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

hvori der er nedlagt påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 2605/2000 af 27. november 2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Forbundsrepublikken Kina, Republikken Korea og Taiwan (EFT L 301, s. 42),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili (refererende dommer), og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras,

Justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. marts 2003,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- ¹ Artikel 1, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1 herefter »grundforordningen«), bestemmer:

»I [grundforordningen] forstås ved udtrykket »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, hvis en sådan vare

ikke findes, en anden vare, der — om end den ikke i enhver henseende er mage til — har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

2 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998 (EFT L 128, s. 18, berigtigelse i EFT 2000 L 263, s. 34), bestemmer:

»a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi [...] fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargin.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

Umiddelbart efter iværksættelsen af undersøgelsen underrettes parterne i undersøgelsen om det påtænkte tredjeland med markedsøkonomi, og de indrømmes en frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger.

b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina fastsættes den normale værdi i

overensstemmelse med stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

- c) Et krav i henhold til litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at
- virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger, herunder rå- og hjælpestoffer, teknologi, arbejdskraft, produktion og investeringer, skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben; i den sammenhæng skal udgifterne til de vigtigste inputs i alt væsentligt afspejle markedsværdierne

 - virksomhederne skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med passende kontrollerede internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål

 - virksomhedernes produktionsomkostninger og økonomiske situation må ikke gøres til genstand for væsentlige fordrejninger, der er overført fra det tidligere ikke-markedsøkonomiske system, navnlig for så vidt angår nedskrivning af aktiver, andre afskrivninger, kompensations- eller byttehandel og betaling via gældskompensation

- de pågældende virksomheder skal sikres ved rimelig anvendelse af egnede love om konkurs og ejerforhold, der giver retlig sikkerhed og stabilitet i forbindelse med driften af virksomheder, og

- valutaomregninger skal finde sted til markedskurs.

Det skal efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og efter at EF-industrien har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

3 Grundforordningens artikel 3 bestemmer:

»Konstatering af skade

1. I [grundforordningen] forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Fællesskabet. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

4. Er indførslen af en vare fra mere end ét land samtidig omfattet af antidumpingundersøgelser, kan følgevirkningerne af en sådan indførsel kun vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at a) den dumpingmargin, der er fastlagt for indførslen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimumsværdi, der er anført i artikel 9, stk. 3, og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og b) det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og den i Fællesskabet fremstillede vare.

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder følgende: at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde

virkningerne af tidligere dumping eller subsidier; størrelsen af den aktuelle dumpingmargin; den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i [grundforordningen]. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet.

8. Virkningerne af dumpingimporten vurderes i forhold til EF-erhvervsgrenens produktion af samme vare, når der foreligger oplysninger, der muliggør en afgrænsning af denne produktion på grundlag af sådanne kriterier som produkti-

onsprocessen og producenterens salg og fortjeneste. Er det ikke muligt klart at afgrænse denne produktion, vurderes virkningerne af dumpingimporten ved en undersøgelse af produktionen af den snævrere mulige varegruppe eller det mindste varesortiment, der indbefatter samme vare, for hvilke de nødvendige oplysninger kan tilvejebringes.

9. En konstatering af, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, skal baseres på kendsgerninger, og ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder. Den ændring i omstændighederne, der vil kunne skabe en situation, hvor den pågældende dumping vil forvolde skade, skal klart kunne forudses og være umiddelbart forestående.

For at afgøre, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, bør der bl.a. tages hensyn til følgende faktorer:

- a) en betydelig forøgelse af stigningstakten i dumpingimporten til markedet i Fællesskabet, som indebærer sandsynlighed for en væsentlig stigning i indførslen
- b) en tilstrækkelig ledig kapacitet hos eksportøren eller en umiddelbart forestående betydelig forøgelse heraf, som indebærer sandsynlighed for en betydelig forøgelse af dumpingeksporten til Fællesskabet, idet der tages hensyn til andre eksportmarkeders evne til at absorbere eventuel yderligere udførsel
- c) om de pågældende varer indføres til priser, som har til følge, at priserne i væsentlig grad trykkes, eller prisforhøjelser, som ellers ville have fundet sted, hindres, samt at det må påregnes, at efterspørgslen efter indførte varer vil blive øget, og

d) lagerbeholdningerne af den vare, der er omfattet af undersøgelsen.

Ingen af ovennævnte faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen, men en undersøgelse af samtlige faktorer skal føre til den konklusion, at der er overhængende risiko for yderligere dumpingeksport, og at der vil blive forvoldt væsentlig skade, hvis der ikke træffes beskyttelsesforanstaltninger.«

4 Grundforordningens artikel 6, stk. 9, bestemmer:

»For procedurer, der er indledt i henhold til artikel 5, stk. 9, skal en undersøgelse så vidt muligt afsluttes inden et år. I alle tilfælde skal sådanne undersøgelser afsluttes senest 15 måneder efter deres indledning i overensstemmelse med resultaterne i henhold til artikel 8 om tilsagn eller resultaterne i henhold til artikel 9 om endelige foranstaltninger.«

5 Endelig bestemmer grundforordningens artikel 20:

»[...]

2. De parter, der er nævnt i stk. 1, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger, idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger.

3. Anmodninger om endelig fremlæggelse af oplysninger efter stk. 2 indgives skriftligt til Kommissionen, og skal i tilfælde, hvor der er pålagt midlertidig told, være denne i hænde senest en måned efter offentliggørelsen af toldens indførelse. Er der ikke pålagt midlertidig told, skal parterne have lejlighed til at anmode om endelig fremlæggelse af oplysninger inden for frister, som Kommissionen fastsætter.

4. Den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 9. Er Kommissionen ikke i stand til at fremlægge visse kendsgerninger eller betragtninger på det pågældende tidspunkt, skal de fremlægges snarest muligt derefter. Fremlæggelsen af oplysningerne foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen eller Rådet måtte træffe, men træffes sådanne afgørelser på grundlag af andre kendsgerninger og betragtninger, skal disse fremlægges snarest muligt.

5. Bemærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter.«

Faktiske omstændigheder

- 6 På foranledning af en klage, som blev indgivet den 30. juli 1999 af producenter af elektroniske vægte i Det Europæiske Fællesskab, som tegner sig for mere end 50% af den samlede produktion heraf i Fællesskabet, iværksatte Kommissionen ved en meddelelse, offentliggjort den 16. september 1999 (EFT C 262, s. 8), i overensstemmelse med grundforordningens artikel 5 en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Republikken Korea og Taiwan.
- 7 To EF-producenter af elektroniske vægte, Avery Berkel Ltd og Bizerba GmbH, der tilsammen tegnede sig for 39% af den daværende samlede produktion i Fællesskabet, deltog i Kommissionens undersøgelse.
- 8 Samtidig hermed besvarede otte eksporterende producenter i de pågældende lande, herunder det sagsøgende selskab, fire importører, hvis virksomhed havde forbindelse med den omhandlede produktion, samt referenceproducenten i referencelandet, dvs. Indonesien, de af Kommissionen tilsendte spørgeskemaer.
- 9 Undersøgelsen vedrørende den pågældende dumping og den som følge heraf opståede skade vedrørte perioden mellem den 1. september 1998 og den 31. august 1999 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af tendenser af relevans for beregningen af skaden vedrørte perioden mellem den 1. januar 1995 og slutningen af undersøgelsesperioden (herefter »den betragtede periode«).
- 10 Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd (herefter »sagsøgeren« eller »Shanghai Teraoka«) er et kinesisk selskab, som blev etableret i 1992, og hvis kapital udelukkende er udenlandsk ejet. Selskabet producerer og eksporterer elektroniske vægte, navnlig til Fællesskabet.

- 11 Den 11. oktober 1999 anmodede sagsøgeren Kommissionen om i forbindelse med undersøgelsen at få status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7. Ved telefax af 17. december 1999 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at denne ikke opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 7, stk. 2, litra c), for at opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.
- 12 Som svar på dette afslag tilsendte sagsøgeren Kommissionen sine bemærkninger ved to skrivelser af 27. december 1997 og 11. januar 2000.
- 13 Den 4. januar og 3. februar 2000 bekræftede Kommissionen sit afslag på at indrømme sagsøgeren status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.
- 14 Efter afholdelse af et møde den 6. april 2000 mellem Kommissionen og repræsentanterne for den pågældende EF-industri tilsendte to fællesskabsproducenter den 10. og 14. april 2000 Kommissionen deres bemærkninger vedrørende Kommissionens foreløbige konklusioner om, hvorvidt denne industri havde lidt skade.
- 15 Den 1. august 2000 tilsendte sagsøgeren Kommissionen en række bemærkninger vedrørende spørgsmålet om skaden og årsagsforbindelsen.
- 16 Ved telefax af 21. september 2000 informerede Kommissionen sagsøgeren om de væsentligste af de faktiske omstændigheder og grunde, på basis af hvilke den agtede at anbefale indførelse af en endelig antidumpingtold på 13,1% på importen af visse elektroniske vægte fremstillet af sagsøgeren.

- 17 Ved telefax af 29. september 2000 anmodede sagsøgeren om supplerende oplysninger vedrørende spørgsmålet om dumping og beregningen af den skade, der hævedes at være opstået som følge heraf.
- 18 Kommissionen besvarede denne anmodning ved to skrivelser af henholdsvis 29. september og 4. oktober 2000.
- 19 Ved telefax af 4. oktober 2000 anmodede sagsøgeren om en supplerende frist for indgivelse af bemærkninger. Kommissionen afslog denne anmodning ved telefax af 5. oktober 2000 under henvisning til sagens hastende karakter.
- 20 Den 10. oktober 2000 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende de af denne modtagne oplysninger.
- 21 Ved telefax af 11. oktober 2000 besvarede Kommissionen sagsøgerens bemærkninger og nedsatte dumpingmarginen fra 13,1% til 12,8%.
- 22 Ved telefax af 23. oktober 2000 supplerede Kommissionen sit svar på sagsøgerens bemærkninger.
- 23 Ved forordning (EF) nr. 2605/2000 af 27. november 2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Republikken Korea og Taiwan (EFT L 301, s. 42, herefter »den anfægtede forordning«) indførte Rådet en antidumpingtold på 12,8% af de

nedenfor nævnte af sagsøgeren eksporterede produkter. Herom bestemmer den anfægtede forordnings artikel 1:

»1. Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske vægte med en kapacitet på 30 kg og derunder til brug i detailhandelen (herefter »elektroniske vægte«), med digital angivelse af vægt, stykpris og salgspris (eventuelt forsynet med en anordning til udskrivning af disse oplysninger), som i øjeblikket tariferes under KN-kode ex 8423 8150 (Taric-kode 8423 8150 10) og har oprindelse i Folkerepublikken Kina, Republikken Korea og Taiwan.

2. Tolden fastsættes [vedrørende sagsøgeren] til følgende af varens nettopris, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet: [...] 12,8% [...]«

Retsforhandlinger og parternes påstande

24 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 2001 har sagsøgeren anlagt denne sag.

25 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 12. juni 2000 har Kommissionen anmodet om at måtte indtræde i sagen som intervenient til støtte for sagsøgtets påstande. Ved kendelse af 11. september 2001 har formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling givet tilladelse hertil.

26 Da Kommissionen har givet afkald på at indgive interventionsindlæg, er den skriftlige forhandling afsluttet den 28. november 2001.

27 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

28 Som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten opfordret parterne til at besvare en række skriftlige spørgsmål og fremlægge visse dokumenter. Parterne har delvis efterkommet denne opfordring.

29 Parterne og intervenienten har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 6. marts 2003.

30 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning artikel 1 annulleres, for så vidt den indfører en endelig antidumpingtold på de af sagsøgeren eksporterede elektroniske vægte.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 Rådet har, med støtte fra Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

- 32 Sagsøgeren har i det væsentlige fremført fire anbringender til støtte for sine påstande. Det første anbringende er, at der er begået en åbenbar fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7. Det andet anbringende er, at grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 8 er tilsidesat, og at der er begået et åbenbart fejlskøn ved beregningen af skaden. Det tredje anbringende er, at grundforordningens artikel 3, stk. 6, er tilsidesat. Endelig er det fjerde anbringende, at procedurebestemmelserne i grundforordningen er tilsidesat.

A — Det første anbringende om, at der er begået et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7

1. Indledning

- 33 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne med urette har antaget, at sagsøgeren ikke opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), for at tilkende en virksomhed status som en virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Sagsøgeren finder at have fremlagt tilstrækkelig dokumentation for at opfylde betingelserne herfor.
- 34 Rådet har givet følgende begrundelse i den anfægtede forordnings betragtning 46 for at afslå at tilkende sagsøgeren status som en virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår:

»Kommissionen konstaterede, at begge selskaber i en årrække stort set havde solgt til de samme tabsgivende priser i Kina. Desuden kunne ingen af selskaberne fuldstændig frit bestemme, om og i hvilket omfang de skulle sælge deres produktion

på hjemmemarkedet. Det er Kommissionens praksis at afvise anmodninger om markedsøkonomisk status, når salget på hjemmemarkedet er omfattet af restriktioner, og når priserne ikke varierer mellem kunderne, da ensartede priser kan skyldes en centralt indført priskontrol. De foreliggende oplysninger viste desuden, at de pågældende priser i en årrække havde været tabsgivende, hvilket også tyder på, at producenterne ikke arbejdede under markedsøkonomiske vilkår.«

35 Heraf konkluderede Rådet i den anfægtede forordnings betragtning 47, at sagsøgeren »således ikke [opfyldte] de betingelser, der er fastsat i artikel 2, stk. 7, litra c), i grundforordningen«.

36 Som angivet ovenfor i præmis 11 og 13, havde Kommissionen afslået sagsøgerens anmodning om at opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, ved telefax af 17. december 1999 og havde bekræftet sit afslag ved telefax af 4. januar og 3. februar 2000. Efter en gengivelse af resultaterne af undersøgelsen havde Kommissionen baseret sin vurdering på følgende tre betragtninger. For det første, at sagsøgeren havde handlet i overensstemmelse med den kinesiske lov af 29. december 1997 om fastsættelse af priser (herefter »prisloven«), hvorefter virksomheden var forpligtet til at sælge sine produkter med tab på det kinesiske hjemmemarked til mere eller mindre ensartede priser. For det andet, at det ikke stod sagsøgeren fuldstændig frit for at bestemme, om virksomheden ville sælge sine produkter på det kinesiske hjemmemarked eller på udenlandske markeder, eller at bestemme omfanget heraf. Endelig, at sagsøgeren havde meddelt Kommissionen fejlagtige oplysninger eller undladt at fremsende relevante dokumenter og dermed lagt hindringer i vejen for undersøgelsen.

37 Med det første anbringende bestrider sagsøgeren for det første den fortolkning, som Kommissionen og derpå Rådet har anlagt af grundforordningens artikel 2, stk. 7.

38 For det andet bestrider sagsøgeren de konstateringer, som Kommissionen og Rådet foretog, og på grundlag af hvilke de antog, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, ikke var opfyldt. Navnlige bestrider sagsøgeren de konstateringer, som

Kommissionen foretog i den del af sin telefax af 17. december 1999, som vedrørte »[r]esultaterne af undersøgelsen« hvad angår den manglende forpligtelse for sagsøgeren til at opføre reserver for tvivlsomme fordringer på statusens passivside, begrænsningen af virksomhedens regnskab for udenlandsk valuta til det beløb, som dens kapital udgør, de systematiske tabsgivende salg, som var konstateret på det kinesiske hjemmemarked, det ifølge prisloven for sagsøgeren gældende forbud mod at anvende andre priser i Kina over for lignende kunder, restriktionerne for friheden til at sælge på det kinesiske hjemmemarked og den omstændighed, at sagsøgeren havde givet Kommissionen fejlagtige oplysninger under undersøgelsen.

- 39 Sagsøgerens argumenter vedrørende de to første elementer, som er nævnt i det foregående punkt, må uden videre forkastes. Da hverken Rådet eller Kommissionen har baseret deres konklusioner på disse elementer, er argumenterne herom uden betydning.
- 40 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne har forsømt at tilsende den de dokumenter, på grundlag af hvilke den efterfølgende afslog at tilkende sagsøgeren status som en virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Dette anbringende må også forkastes, da fællesskabsinstitutionerne foretog deres vurdering på dette punkt på grundlag af de dokumenter, som sagsøgeren selv tilsendte Kommissionen i forbindelse med sit svar på spørgeskemaets afsnit D og på grundlag af dokumenter, som Kommissionen fik kendskab til i forbindelse med en kontrol på stedet.
- 41 Endvidere skal fremhæves, at sagsøgeren ikke har præciseret, hvilke »nye oplysninger« der var tale om, men blot henviste til de oplysninger, der var indeholdt i sagsøgerens egne dokumenter. Således erkendte sagsøgeren i replikken, at »at alle fakturaer vedrørende alle individuelle transaktioner på [det kinesiske] hjemmemarked[et] [var blevet] stillet til rådighed for undersøgelsesholdet tillige med alle andre oplysninger vedrørende regnskabet og produktionsomkostningerne«. Følgelig var fællesskabsinstitutionerne ikke forpligtet til at tilsende Shanghai Teraoka de pågældende dokumenter efter at have draget deres konklusioner på grundlag heraf, da sagsøgeren i forvejen var bekendt med dem, eftersom de hidrørte fra denne.

- 42 Det skal i denne sammenhæng tilføjes, at det nye argument, som sagsøgeren har fremført i replikken, om, at grundforordningens artikel 20, stk. 4, er tilsidesat, idet Rådet under sagen ved Retten har fremlagt oplysninger, som ikke blev meddelt sagsøgeren under den administrative procedure, er irrelevant. Dette argument beror nemlig på en sammenblanding af proceduren om tilkendelse af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og proceduren om indførelse af en endelig antidumpingtold. Da grundforordningens artikel 20, stk. 4, er irrelevant for spørgsmålet om tildelingen af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, kan sagsøgeren ikke påberåbe sig, at denne bestemmelse er tilsidesat i relation til dokumenter, som særlig vedrører opnåelsen af denne status.

2. Opbygningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7

a) Parternes argumenter

- 43 Sagsøgeren bestrider den fortolkning, som institutionerne har anlagt af grundforordningens artikel 2, stk. 7, navnlig hvad angår bevisbyrden. Den anfører, at Rådet har handlet i strid med begrundelsen for ændringen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, nemlig ønsket om at tage hensyn til den grundlæggende ændring af de økonomiske strukturer i Kina.
- 44 Endvidere påberåber sagsøgeren sig Rettens dom af 26. september 2000 i sagen Starway mod Rådet (sag T-80/97, Sml. II, s. 3099, præmis 112), hvoraf fremgår, at det er i strid med retssikkerhedsprincippet og retten til forsvar, såfremt en eksportør afkræves et bevis, som han ikke har nogen adgang til.
- 45 Endelig anfører sagsøgeren, at det påhviler de fællesskabsinstitutioner, der påberåber sig visse omstændigheder, at bevise, at disse omstændigheder faktisk foreligger, og at

konstateringen heraf er blevet korrekt foretaget. Sagsøgeren henviser i den forbindelse til Domstolens dom af 26. juni 2001, Brunnhofer (sag C-382/99, Sml. I, s. 4961, præmis 52).

- 46 Heroverfor har Rådet gjort gældende, at sagsøgerens argumentation er baseret på en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 7. Det fremgår nemlig bl.a. af betragtningerne til forordning nr. 905/98, at denne bestemmelse, hvad angår Kina og Rusland, bygger på en formodning for, at vilkårene i disse lande ikke kan betegnes som markedsøkonomiske vilkår, hvorfor det påhviler den pågældende producerende eksportør og i det foreliggende tilfælde sagsøgeren at føre bevis for det modsatte. Efter Rådets opfattelse beror sagsøgerens argumentation på en omvendning af bevisbyrden. Desuden tilkommer der fællesskabsinstitutionerne et vidt skøn på området, således som det dels fremgår af retspraksis (Rettens dom af 17.7.1998, sag T-118/98, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 32), dels af udtrykkene »velbegrundede krav« og »tilstrækkelige beviser« i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c).
- 47 Endelig anfører Rådet, at de fem betingelser, der er fastsat i artikel 2, stk. 7, principielt er kumulative. Betingelserne er dog ikke alle lige vigtige. Den første betingelse om, at virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben, har afgørende betydning. Den blotte konstatering af, at sagsøgeren ikke opfyldte denne betingelse, var derfor tilstrækkeligt grundlag til at afslå sagsøgerens anmodning om tilkendelse af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

b) Rettens bemærkninger

- 48 Indledningsvis bemærkes, at med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har Fællesskabets institutioner et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de

økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 72, og af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51, dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 46, dommens præmis 32, og dom af 4.7.2002, sag T-340/99, Arne Mathisen mod Rådet, Sml. II, s. 2905, præmis 53).

49 Det følger heraf, at Fællesskabets retsinstitutters prøvelse af institutionernes skøn må begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbar urigtig vurdering af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (Domstolens dom af 7.5.1987, sag 240/84, Toyo mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 19, dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 46, dommens præmis 33, og dommen i sagen Arne Mathiesen mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 48, dommens præmis 54). Det samme gælder de faktiske, retlige og politiske forhold i det pågældende land, som fællesskabsinstitutionerne skal vurdere for at afgøre, om en eksportør handler på markedsvilkår uden nogen omfattende statslig indgriben og derfor kan opnå status som virksomhed, der opererer på markedøkonomiske vilkår (jf. i den retning Rettens dom af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 98).

50 Endvidere skal det fremhæves, at metoden til fastsættelse af et produkts normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), er en undtagelse fra den særlige metode i artikel 2, stk. 7, litra a), som principielt finder anvendelse ved indførsel fra lande uden markedøkonomi. Ifølge fast retspraksis skal enhver fravigelse af eller undtagelse fra en almindelig regel imidlertid fortolkes strengt (Domstolens dom af 12.12.1995, sag C-399/93, Oude Luttikhuis m.fl., Sml. I, s. 4515, præmis 23, af 18.1.2001, sag C-83/99, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 445, præmis 19, og af 12.12.2002, sag C-5/01, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 11991, præmis 56).

51 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, således som denne oprindeligt var affattet, blev ændret ved forordning nr. 905/98, idet Rådet fandt, at de reformer, som havde

fundet sted i Rusland og Kina, grundlæggende havde ændret økonomien i disse lande og ført til fremkomsten af virksomheder, som opererede på markedsvilkår. Det fremhæves således i femte betragtning til forordning nr. 905/98, at det er hensigtsmæssigt at revidere Fællesskabets antidumpingsmetoder over for disse lande, idet det præciseres, at et produkts normale værdi vil kunne fastsættes i overensstemmelse med de regler, der gælder for lande med markedsøkonomi, i sager, hvor det kan påvises, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for en eller flere producenter, der er omfattet af en undersøgelse vedrørende fremstilling og salg af den pågældende vare. Ifølge samme forordnings sjette betragtning bør »undersøgelse[n] af, om de markedsøkonomiske principper er fremherskende, [foretages] på grundlag af vedbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og som ønsker at drage nytte af muligheden for, at [det pågældende produkts] normale værdi kan fastsættes på grundlag af de regler, der gælder for lande med markedsøkonomi«.

- 52 Det fremgår således af grundforordningens artikel 2, stk. 7, og af de nævnte betragtninger i forordning nr. 905/98, for det første, at fællesskabsinstitutionerne i et tilfælde som det foreliggende er forpligtet til at foretage en undersøgelse af hvert enkelt konkret tilfælde, da Kina endnu ikke kan anses for et land med en markedsøkonomi. Den normale værdi af et produkt hidrørende fra Kina kan derfor kun fastsættes i overensstemmelse med de regler, der gælder for lande med en markedsøkonomi, »hvor det kan påvises, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for en eller flere producenter«.
- 53 For det andet fremgår det af de nævnte betragtninger, at bevisbyrden påhviler den producerende eksportør, der ønsker status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), skal der nemlig fremlægges »tilstrækkelige beviser« for kravet herom. Det påhviler således ikke fællesskabsinstitutionerne at bevise, at producenten/eksportøren ikke opfylder betingelserne for at opnå denne status. Derimod tilkommer det fællesskabsinstitutionerne at vurdere, om de af den producerende eksportør angivne forhold udgør tilstrækkelige beviser for, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er opfyldt, og det tilkommer Fællesskabets retsinstanser at efterprøve, om denne vurdering er behæftet med en åbenbar fejl.

- 54 Ved vurderingen af, om den pågældende producent har fremlagt tilstrækkelige beviser, gælder betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c); første afsnit. Hvad angår denne bestemmelse fremgår det såvel af ordet »og« mellem bestemmelsens fjerde og femte led som af selve disse betingelsers karakter, at de er kumulative. Følgelig skal den pågældende producent opfylde alle betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), for at kunne opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, hvorfor et krav herom må afslås, hvis der er en af betingelserne, han ikke opfylder.
- 55 Det må derfor undersøges, om sagsøgeren har godtgjort, at han opfylder den første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), hvorefter virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger skal træffes som reaktion på markedets signaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, uden nogen omfattende statslig indgriben.

3. Første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c)

a) Anvendelsen af ensartede priser

Parternes argumenter

- 56 Sagsøgeren har gjort gældende, at konstateringen af, at sagsøgeren solgte sine produkter i Kina til ensartede priser, er åbenbart fejlagtig. Prisloven gælder nemlig

ikke for markedet for elektroniske vægte. Under alle omstændigheder har prisloven ikke det af Kommissionen beskrevne indhold. Den prisliste, som Rådet har baseret sig på, afspejler ikke de faktisk fakturerede priser, som genforhandles med sælgerne. Den omstændighed, at der anvendes samme pris over for handelspartnere på samme handelsniveau, viser, at sagsøgeren respekterer det princip om loyal konkurrence, som tilstræbes anvendt inden for Det Europæiske Fællesskab ved, at der træffes foranstaltninger til at bekæmpe misbrug af en dominerende stilling.

- 57 Sagsøgeren anfører at have forklaret, at virksomhedens priser var bestemt af udbud og efterspørgsel, og at det kinesiske marked er meget konkurrencedygtigt. Fællesskabsinstitutionerne har fulgt en meget mangelfuld og upræcis fremgangsmåde, navnlig da de kun tog hensyn til 13 fakturaer vedrørende salg på det kinesiske hjemmemarked, selv om sagsøgeren i undersøgelsesperioden solgte 25 701 enheder. Samtlige fakturaer vedrørende alle individuelle transaktioner på det kinesiske hjemmemarked, som viser, at priserne blev forhandlet mellem sagsøgeren og kunderne, blev stillet til rådighed for Kommissionens undersøgelseshold under den stedlige kontrol. Fællesskabsinstitutionerne forsømte at tage hensyn til, at det ikke under disse forhandlinger var på tale, at der havde fundet et regeringsindgreb i priserne sted. Endvidere mener sagsøgeren i sit svar på spørgeskemaet vedrørende tildelingen af status som virksomhed, der opererer på markedøkonomiske vilkår, at have dokumenteret, at der var betydelige svingninger i de månedlige gennemsnitlige salgspriser, der blev anvendt på det kinesiske hjemmemarked, hvilket bekræfter sagsøgerens udsagn om, at priserne for de individuelle transaktioner, sagsøgeren afsluttede, også svingede betydeligt.

- 58 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har bevist, at der faktisk fandt prisforhandlinger sted.

Rettens bemærkninger

- 59 Det skal først undersøges, om sagsøgeren under undersøgelsen har fremlagt tilstrækkelige beviser for, at virksomheden frit kunne fastsætte sine priser »som reaktion på markedets signaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben«, således som det kræves efter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første led.
- 60 Under undersøgelsen var sagsøgeren altså forpligtet over for Kommissionen til at fremlægge bevis for, at der var prisforskelle i de individuelle transaktioner, sagsøgeren afsluttede, f.eks. ved fremlæggelse af fakturaer. Sagsøgeren kan her ikke bebrejde fællesskabsinstitutionerne, at de ikke tog hensyn til alle fakturaerne (hvoraf der fandtes mere end 25 000) vedrørende sagsøgerens salg inden for undersøgelsesperioden. Sagsøgeren måtte således af disse fakturaer udvælge dem, hvoraf fremgik, at virksomheden faktisk anvendte forskellige priser ved salg af samme model til forskellige kunder. Det skal tilføjes, at da sagsøgeren blev bekendt med Kommissionens konklusion om, at virksomheden solgte til ensartede priser, havde den haft mulighed for under den administrative procedure at fremlægge de fakturaer for Kommissionen, som den mente var relevante.
- 61 Det skal endvidere undersøges, om sagsøgeren har opfyldt kravet til de fremlagte beviser ved over for Kommissionens undersøgelseshold i forbindelse med den stedlige kontrol at have fremlagt forhandlingsoptegnelser (negotiation sheets) og kontrakter (national contracts) til godtgørelse af, at der havde fundet prisforhandlinger sted med de lokale kinesiske datterselskaber af SA Carrefour (herefter »Carrefour«). Disse dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt for Retten, godtgør ikke, at nævnte kunde fik ydet rabatter, men viser tværtimod, at der var nøje overensstemmelse mellem den fakturerede pris og prisen på den prisliste, som er udarbejdet for det kinesiske hjemmemarked. Således var basisprisen for den til Carrefour mest solgte model identisk med den pris, der var angivet på sagsøgerens prisliste for det kinesiske hjemmemarked. Det fremgår nemlig af en sammenligning mellem de fremlagte dokumenter og prislisen vedrørende det pågældende produkt for det kinesiske hjemmemarked, at prisen for den omhandlede model (nemlig elektroniske vægte SM-80SXB i den øvre produktklasse) ikke adskilte sig fra listeprisen, som var på 6 837,61 yuans ren-min-bi (CNY), mens de af Carrefour

udstedte fakturaer, som sagsøgeren fremlagde under undersøgelsen, udviser en pris på 8 000 CNY, hvori er inkluderet en moms på 17% af listeprisen. I Carrefours forhandlingsoptegnelser tales der om en pris på 12 000 CNY, hvilket svarer til listeprisen plus 17% moms samt et supplerende servicegebyr på 4 000 CNY. Den for model SM-80SXP anvendte pris udviser samme ensartethed i priserne. Endelig har Rådet som svar på et skriftligt spørgsmål forelagt Retten en faktura fra Carrefour, hvoraf fremgår, at den faktisk fakturerede pris svarer til summen af listeprisen, 17% moms og et supplerende beløb på 4 000 CNY, hvilket godtgør, at der er anvendt samme fremgangsmåde, som en undersøgelse af forhandlingsoptegnelserne viser. Sagsøgeren har i øvrigt bekræftet under den mundtlige forhandling, at det var praksis at betale et fast servicegebyr på 4 000 CNY.

62 Det må derfor fastslås, at de priser, der er angivet i fakturaerne, kontrakterne og Carrefours forhandlingsoptegnelser, ikke er forskellige fra listepriserne. En undersøgelse af forhandlingsoptegnelserne viser, at der gjaldt samme princip for de priser, sagsøgeren anvendte over for en anden af sine kunder, selskabet Nanjing Supermarket Ltd.

63 Følgelig godtgør hverken forhandlingsoptegnelserne, kontrakterne eller de fremlagte fakturaer, at sagsøgeren har anvendt forskellige priser for samme produkt over for forskellige kunder.

64 Det anførte afkræftes ikke af, at sagsøgerens vigtigste kunde på det kinesiske hjemmemarked, selskabet Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, ifølge sagsøgeren forhandlede sig til bedre priser hos sagsøgeren end dennes øvrige kunder. Som Kommissionen med rette har angivet i sin telefaks af 17. december 1999, er der grund til at tvivle på, at denne virksomhed er uafhængig i forhold til sagsøgeren. Desuden har sagsøgeren ikke engang forsøgt at bestride, at forholdet til nævnte virksomhed havde denne karakter, hverken i sin korrespondance med Kommissionen, i stævningen eller i replikken. I sin skrivelse af 27. december 1999, hvor sagsøgeren bestred de resultater og konklusioner, Kommissionen meddelte den ved telefaks af 17. december 1999, kommenterede den overhovedet ikke argumentet om, at selskabet Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd var forbundet med den sagsøgende virksomhed. Det samme gælder skrivelsen af 11. januar 2000, hvori

sagsøgeren bestred de svar, Kommissionen havde givet i sin skrivelse af 4. januar 2000 på sagsøgerens bemærkninger; i hvilken sidstnævnte skrivelse Kommissionen gentog sin tvivl med hensyn til forbindelsen mellem sagsøgeren og nævnte selskab. Da den sagsøgende virksomhed altså ikke har bestridt forbindelsen mellem denne og selskabet Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, var Kommissionen berettiget til i sin vurdering at se bort fra de priser, sagsøgeren havde faktureret denne virksomhed.

65 Det skal endvidere undersøges, om den sagsøgende virksomhed ikke, på trods af, at den ikke fremlagde de relevante fakturaer, dog har fremlagt væsentlig dokumentation i sit svar på afsnit D i Kommissionens spørgeskema vedrørende tillkendelsen af status som en virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. I dette svar meddelte sagsøgeren Kommissionen følgende oplysninger vedrørende sine salg: de månedlige mængder af salget af det pågældende produkt på det kinesiske hjemmemarked og den månedlige gennemsnitlige salgspris for det pågældende produkt på det kinesiske hjemmemarked inden for undersøgelsesperioden, det samlede salg i mængde og pr. produkt af sagsøgerens hovedprodukter på det kinesiske hjemmemarked inden for undersøgelsesperioden, listen over salgspriserne for det pågældende produkt på det kinesiske hjemmemarked, den månedlige mængde for eksportsalget af det pågældende produkt og den gennemsnitlige månedlige pris for eksportsalg inden for undersøgelsesperioden, listen over eksportpriser for det pågældende produkt og listen over eksportsalg til Fællesskabet, beregnet på månedlig basis, for de tre vigtigste måneder inden for undersøgelsesperioden, nemlig september 1998, januar 1999 og marts 1999.

66 På grundlag af tallene i de tabeller, som er vedlagt stævningen, og som angiver den gennemsnitlige månedlige salgspris for det pågældende produkt på det kinesiske hjemmemarked inden for undersøgelsesperioden, fremlagde sagsøgeren til godtgørelse af, at denne ikke anvendte ensartede priser, en ny tabel i replikken, som i procent viser forskellen mellem den laveste og højeste gennemsnitspris for hver model af elektroniske vægte. Det er på dette punkt hensigtsmæssigt på grundlag af de tal, sagsøgeren har angivet i sit svar på afsnit D i Kommissionens spørgeskema, som fællesskabsinstitutionerne ikke har bestridt, at opstille en tabel, som viser mængden og procentdelen af salget på det kinesiske hjemmemarked for hver enkelt

model samt det procentvise udsving i salgsprisen inden for undersøgelsesperioden. Det skal fremhæves, at ifølge den anfægtede forordning inddeles elektroniske vægte normalt i tre kategorier, nemlig laveste, mellemste og øverste kategori.

Model	Mængde solgt på det kinesiske hjemmemarked	Procentdel i salg på det kinesiske hjemmemarked	Procentvis udsving i salgsprisen på det kinesiske hjemmemarked
DS-685B	13 693	53,28	2,21
DS-685FB	2 127	8,27	9,72
DS-685FP	26	0,10	15,86
DS-688B	3 455	13,44	11,88
DS-688P	6	0,02	ikke tilgængelig
DS-688FB	3 471	13,50	9,54
DS-688FP	88	0,34	13,47
DS-650	361	1,40	8,70
DS-681	189	0,74	68,75
SM-80/81B	151	0,59	71,89
SM-80/81P	1 982	7,71	34,55
SM-90H	18	0,07	21,87
RM-30	134	0,52	47,64

- 67 I denne tabel figurerer otte modeller (DS-685FP, DS-688P, DS-688FP, DS-650, DS-681, SM-80/81B, SM-90H og RM-30), som i alt udgør 3,78% af sagsøgerens salg på det kinesiske hjemmemarked. Det er navnlig priserne for disse modeller, der varierer mest. På grund af modellernes ringe andel af det samlede salg bemærkes, at prisudsvingene ikke kan anses for repræsentative for en tendens i sagsøgerens handlemåde som helhed hvad angår fastsættelsen af dennes priser over for de forskellige kunder.
- 68 Prisudsvingene på 71,89% og 34,55% i salget af de elektroniske vægte SM-80/81B og SM-80/81P, som tilhører den øverste kategori, skyldes hovedsagelig — som Rådet har anført uden at blive modsagt på dette punkt af sagsøgeren, at de pågældende modeller omfatter et vist antal undermodeller. Da hver undermodel har en forskellig pris, selv om samme undermodel sælges til en ensartet pris, afhænger variationen i den gennemsnitlige salgspris af den pågældende mængde af salg af hver enkelt undermodel inden for en bestemt periode.
- 69 Det fremgår endvidere af denne tabel, at de gennemsnitlige månedlige priser varierede med 2,21% for den mest solgte model (DS-685B, hvis andel af salget på det kinesiske hjemmemarked udgjorde 53,28%). Denne variation, som er meget lille, bekræfter imidlertid ikke i sig selv, at der blev anvendt forskellige priser over for forskellige kunder. Endelig kan prisvariationen på omkring 10% for hver af de tre modeller, som det står tilbage at undersøge (nemlig modellerne (DS-685FB, DS-688B og DS-688FB), ikke i sig selv anses for signifikant.
- 70 De af sagsøgeren angivne oplysninger vedrører nemlig kun den gennemsnitlige månedlige salgspris, hvis udvikling også kan skyldes periodiske variationer, hvorfor

det ikke kan udelukkes, at der er blevet anvendt ensartede priser på forskellige kunder inden for samme periode. Det må derfor antages, at det ikke på grundlag af oplysningerne i sagens akter, navnlig ikke dem, der er angivet i tabellen ovenfor i præmis 66, er mulig at fastslå, at der blev faktureret forskellige priser over for forskellige kunder inden for undersøgelsesperioden.

- 71 Hvad endvidere angår sagsøgerens argument om, at denne udførte sin virksomhed inden for rammerne af generelle konkurrencevilkår og fastsatte og tilpassede sine priser i forhold til sine konkurrenters, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen dokumentation herfor. Desuden har sagsøgeren ikke godtgjort, at de vilkår, hvorunder anvendelsen af forskellige priser kunne betragtes som et misbrug af konkurrencereglerne, var opfyldt i denne sag.
- 72 Hvad endelig angår sagsøgerens argument om, at prisloven ikke havde nogen virkning for dennes prispolitik, er det tilstrækkeligt at konstatere, at Rådet ikke har henvist til, at denne lov i givet fald finder anvendelse, men at sagsøgeren ikke har fremlagt tilstrækkelige beviser for, at virksomheden fastsatte sine priser efter markedsvilkårene.
- 73 Følgelig var Kommissionen og derpå Rådet berettiget til at antage, at sagsøgeren ikke under undersøgelsen havde fremlagt tilstrækkelige beviser for, at virksomheden tog forskellige priser af forskellige kunder for samme produkt, og at fællesskabsinstitutionerne ikke begik et åbenbart urigtigt skøn i denne forbindelse.

b) Tabsgivende salg

Parternes argumenter

- 74 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens konklusioner om, at virksomheden systematisk solgte med tab på det kinesiske hjemmemarked, både er forhastet og irrelevant. For det første afventede Kommissionen ikke modtagelsen af alle de oplysninger, som var nødvendige for at kunne udtale sig om dette spørgsmål. For det andet fremgår det af Rådets konklusioner, at visse virksomheder, der opererer på markedsvilkår, ofte anvender en sådan praksis. Sagsøgeren henviser herved til den anfægtede forordnings betragtning 30 og 38.
- 75 Hvad angår den samlede balance for tab og fortjeneste bestrider sagsøgeren fællesskabsinstitutionernes konklusioner om, at virksomheden har lidt væsentlige og systematiske tab på det kinesiske hjemmemarked og opnået store fortjenester på eksportmarkederne. Sagsøgeren anfører, at virksomheden sælger mange andre produkter end elektroniske vægte på det kinesiske hjemmemarked. Salgstallene for det kinesiske hjemmemarked i regnskabet for tab og fortjeneste vedrører alle disse produkter og udgør derfor ikke efter sagsøgerens opfattelse en pålidelig indikation for rentabiliteten af salget af elektroniske vægte på det kinesiske hjemmemarked. I øvrigt angiver balancen ikke tab og fortjeneste særskilt for eksportsalg på den ene side og for salg på det kinesiske hjemmemarked på den anden side. Efter sagsøgerens opfattelse er det derfor ukorrekt at hævde, at resultatopgørelsen klart angiver store fortjenester for eksporterne og store tab for salgene på det kinesiske hjemmemarked.
- 76 Ifølge sagsøgeren har fællesskabsinstitutionerne på intet tidspunkt fremlagt beregninger til støtte herfor. Sagsøgeren finder på grundlag af den opfattelse,

virksomheden har kunnet danne sig af, hvorledes fællesskabsinstitutionerne foretager deres beregninger, at disse beregninger hvad angår salgene på det kinesiske hjemmemarked udviser en fortjeneste på 1,96% for 1997 og et — efter sagsøgerens opfattelse ubetydeligt — tab på 0,73% for 1998. Ifølge samme beregninger udgjorde sagsøgerens fortjeneste ved eksport 8,68% i 1997 og 10,50% i 1998. Hermed har Rådet efter sagsøgerens opfattelse begået et åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere, at det klart fremgik af disse tal, at sagsøgeren igennem flere år led væsentlige tab ved salgene på det kinesiske hjemmemarked.

77 Endvidere bestrider sagsøgeren Rådets udsagn om, at virksomheden led »enorme tab« ved salgene af modellen DF-685B på det kinesiske hjemmemarked inden for undersøgelsesperioden og gør gældende, at Rådet ikke har fremlagt grundlaget for sine konstateringer i så henseende. Tværtimod fremgår det af sagsøgerens korrespondance med Kommissionen, at virksomheden erhvervede hovedparten af sin fortjeneste ved salgene på det kinesiske hjemmemarked, navnlig salg af modellerne SM-80 og SM-90.

78 Endvidere opfordrer sagsøgeren Rådet til fremlægge de tal, på grundlag af hvilke det konkluderede, at sagsøgeren solgte næsten alle sine modeller med tab og til ensartede priser på det kinesiske hjemmemarked. Såfremt Rådet fremlægger nye tal, agter sagsøgeren at fremføre et nyt anbringende om, at disse oplysninger ikke er blevet fremlagt i den i grundforordningen omhandlede forstand og dermed er i strid med dennes artikel 20, stk. 4.

79 Efter Rådets opfattelse fremgår det af sagsøgerens svar på Kommissionens spørgeskema og af de dokumenter, som blev indsamlet i forbindelse med den stedlige kontrol, at sagsøgeren erhvervede store fortjenester i forbindelse med sine udførsler og betydelige tab på det kinesiske hjemmemarked.

Endvidere er Rådet af den opfattelse, at sagsøgerens beregning ikke er gyldig, da denne undlod at tage hensyn til de af virksomheden modtagne subventioner og hvad angår 1998 til sine indkomster fra andre transaktioner. Ifølge Rådets beregninger medførte de salg, som sagsøgeren foretog på det kinesiske hjemmemarked, således en — efter Rådets opfattelse ubetydelig — fortjeneste på 0,24% for 1997 og et — efter Rådets opfattelse væsentligt — tab på 2,59% for 1998, mens eksportfortjenesten udgjorde 6,96% i 1997 og 8,67% i 1998. Rådet har herom fremlagt nedenstående tabel, som gengiver den af sagsøgeren angivne fortjeneste og tab og medtager de af denne modtagne subventioner, som er angivet med fede typer (tabellen er blevet revideret af Retten for at sikre større nøjagtighed):

	1998			1997		
	Samlede beløb for selskabet	Eksport	Hjemmemarked	Samlede beløb for selskabet	Eksport	Hjemmemarked
Salg	123 463 310,37	76 972 132,82	46 491 177,55	106 828 244,78	64 065 349,63	42 762 895,15
Salgsom-kostninger	97 605 947,54	57 656 631,16	39 949 316,38	84 044 953,44	48 673 547,18	35 371 406,26
	18 113 541,34	11 230 395,63	6 883 145,71	16 381 137,64	9 828 682,58	6 552 455,06
Andre udgifter og indtægter	+ 2 273 246,55 + 150 000,00	+ 1 409 412,86	+ 863 833,68	+ 1 844 989,62	+ 1 106 993,77	+ 737 995,84
	20 536 787,89	12 639 808,49	7 746 979,39	18 226 127,26	10 935 676,35	7 290 450,90
Fortjeneste/tab	7 743 821,49 5 320 574,94	8 085 106,03 6 675 693,17	-341 284,54 - 1 205 118,22	6 402 153,70 4 557 164,08	5 563 119,87 4 456 126,10	839 033,83 101 037,99
Fortjeneste/tab i % af omsætningen (salg)	6,27 4,31	10,50 8,67	-0,73 - 2,59	5,99 4,27	8,68 6,96	1,96 0,24

Retten's bemærkninger

- 81 Det skal for det første undersøges, om sagsøgerens processuelle rettigheder er blevet tilsidesat hvad angår de faktiske omstændigheder, hvorpå fællesskabsinstitutionerne har baseret deres konklusion om, at salgene var tabsgivende, for det andet, om fællesskabsinstitutionerne har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at de tabsgivende salg udgjorde et element, hvoraf kunne konkluderes, at sagsøgeren ikke opererede på markedsvilkår, og for det tredje, om fællesskabsinstitutionerne har begået et åbenbart urigtigt skøn ved på grundlag af disse elementer at konstatere, at salgene var tabsgivende.
- 82 Hvad for det første angår sagsøgerens anbringende om, at dennes processuelle rettigheder er tilsidesat, er det tilstrækkeligt at henvise til præmis 40 ovenfor.
- 83 For det andet skal bemærkes, at sagsøgerens argument om, at visse erhvervsdrivende, som opererer på markedøkonomiske vilkår, også undertiden foretager tabsgivende salg, ikke i sig selv ændrer ved, at en sådan praksis kan anses for et indicium for — navnlig når der foreligger andre indicier såsom ensartede priser og salgsrestriktioner — at en erhvervsdrivende ikke har godtgjort at opfylde den første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).
- 84 For det tredje bemærkes, at Rådet har begrundet sit afslag på at anse sagsøgeren for en virksomhed, der opererer på markedøkonomiske vilkår, med, at »det fremgik af de foreliggende beviser, at [sagsøgerens priser] på det kinesiske hjemmemarked] i flere år havde været tabsgivende«. Det skal endvidere fremhæves, at det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at virksomheden opererede på markedøkonomiske vilkår. Efter at sagsøgeren havde modtaget oplysning af Kommissionen ved skrivelse af 17. december 1999 om, at denne fandt, at sagsøgeren systematisk havde lidt tab på

det kinesiske hjemmemarked, fremlagde sagsøgeren ikke noget bevis for det modsatte, men begrænsede sig til at hævde i sine skrivelser af 27. december 1999 og 11. januar 2000, at Kommissionen ikke havde grundlag for at drage denne konklusion, når den ikke var i besiddelse af de herfor nødvendige oplysninger, som kun kunne erhverves ved besvarelsen af spørgeskemaets afsnit C, der bl.a. vedrørte virksomhedens rentabilitet. Hvis sagsøgeren mente, at Kommissionens konklusioner var fejlagtige, var der ikke noget til hinder for, at den fremlagde relevante dokumenter for Kommissionen, som i givet fald godtgjorde, at sagsøgeren havde opnået fortjenester på det kinesiske hjemmemarked for de pågældende år. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt sådanne beviser.

85 Hvad dernæst angår de beviser, som fællesskabsinstitutionerne har baseret deres vurdering på, må det først antages, at den omstændighed, at sagsøgeren også solgte andre produkter end elektroniske vægte, ikke betyder, at Kommissionen i den foreliggende sag har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at henholde sig til de tal, som fremgår af sagsøgerens resultatopgørelse, for at kunne vurdere dennes tab og fortjeneste vedrørende det omhandlede produkt. Det var nemlig muligt på grundlag af de dokumenter, som sagsøgeren havde fremlagt under undersøgelsen, at bestemme salgsmængden for de elektroniske vægte i den faktiske valutaværdi. Hvis salget måles i den faktiske valutaværdi og ikke i enheder, ses det, at salgene af de elektroniske vægte udgjorde omkring tre fjerdedele af sagsøgerens salg på det kinesiske hjemmemarked. Ifølge resultatopgørelsen for 1998 udgjorde sagsøgerens omsætning på det kinesiske hjemmemarked næsten 46,5 mio. CNY (nemlig den samlede omsætning minus eksportomsætningen), men beløbet for salget af elektroniske vægte udgjorde 34,1 mio. CNY ifølge den tabel, som er fremlagt af sagsøgeren og ikke bestridt af Rådet, og som viser de månedlige gennemsnitlige salgspriser og den månedlige mængde af elektroniske vægte, der blev solgt på det kinesiske hjemmemarked inden for undersøgelsesperioden.

86 Herefter skal der tages stilling til gyldigheden af den beregning fra sagsøgeren, som viser, at virksomhedens salg på det kinesiske hjemmemarked gav en fortjeneste på 1,96% inden for regnskabsåret 1997 og et tab på 0,73% inden for regnskabsåret 1998. I så henseende har Rådet med rette anført, at sagsøgeren lagde subventioner på over 4 mio. CNY oven i indtægterne fra sine salg i perioden 1997-1998.

- 87 Denne omstændighed giver grund til at tvivle på værdien af sagsøgerens beregning. Selv om der også inden for en markedsøkonomi ydes subventioner, udgør de et fremmedelement på markedet og et indgreb fra de offentlige myndigheder, som kan påvirke virksomhedernes handlemåde i en anden retning end den, markedskræfterne fører til. Selv om beløbet for subventionerne er ubetydeligt i forhold til sagsøgerens samlede omsætning inden for de pågældende to år, er det væsentligt, når det sammenlignes med den meget lille og lejlighedsvis fortjeneste på det kinesiske marked.
- 88 Hvis man fradrager de af sagsøgeren modtagne subventioner i dennes fortjeneste, som Rådet har gjort (jf. ovenfor, præmis 80), ses det — hvilket forekommer plausibelt — at sagsøgerens tab på det kinesiske hjemmemarked udgjorde 2,59% i 1998, hvorimod situationen i 1997 næsten var i balance med en fortjeneste på 0,24%. På samme måde viser denne beregning, at sagsøgerens tab på det kinesiske hjemmemarked for de to pågældende år oversteg 1,1 mio. CNY, hvorimod virksomhedens fortjeneste ved eksport udgjorde mere end 11,1 mio. CNY.
- 89 Selv om den formulering, der anvendes i den anfægtede forordnings betragtninger, er mere vidtgående end hvad der kan udledes af de elementer, som fællesskabsinstitutionerne baserede sig på, var de dog på grundlag af disse elementer berettiget til at konkludere — uden at gøre sig skyld i et åbenbart urigtigt skøn — at sagsøgerens salg i Kina som helhed ikke var rentable inden for den periode, hvor der fandtes tilgængelige tal.
- 90 Dette udgør et indicium, som i kombination med de øvrige elementer kunne begrunde den antagelse, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at virksomheden opererede på markedsøkonomiske vilkår.

- 91 Så længe der bestod et sådant indicium herfor, måtte sagsøgeren under den administrative procedure enten fremlægge dokumentation, der afkræftede fællesskabsinstitutionernes konstatering i så henseende, eller fremlægge konkret dokumentation for, at sagsøgerens praksis for salg i Kina, selv om den generelt ikke var rentabel, svarede til, hvad en virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, ville have gjort.
- 92 I denne henseende har sagsøgeren alene anført, at de fleste af virksomhedens fortjenester på det kinesiske hjemmemarked blev tilvejebragt ved salgene af SM-80 og SM-90-modellerne af elektroniske vægte. Den omstændighed, at der var fortjenester på disse modeller — selv om sagsøgeren, som det er konstateret i det foregående, led tab på det kinesiske hjemmemarked hvad angår alle de øvrige elektroniske vægte — må logisk set føre til den konklusion, at der var større tab på de andre modeller navnlig hvad angår de mest solgte modeller såsom model DS-685B, der hører til i den laveste kategori, hvilket afkræfter sagsøgerens beregning navnlig for så vidt angår 1998. Det var disse samme modeller i den laveste kategori, som sagsøgeren eksporterede til Det Europæiske Fællesskab.
- 93 Under disse forhold må det antages, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at fællesskabsinstitutionerne har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at virksomhedens salg af sine produkter i Kina var tabsgivende.

c) Forholdet mellem salgene på det kinesiske hjemmemarked og udførslerne

Parternes argumenter

- 94 Sagsøgeren afviser konstateringen i den anfægtede forordning om, at virksomheden ikke var fuldstændig fri til at bestemme forholdet mellem sine salg på det kinesiske hjemmemarked og sine salg til eksport.

- 95 Sagsøgeren bestrider påstanden om, at virksomheden i overensstemmelse med de for denne gældende lovbestemmelser og artikel 15 i detailbestemmelserne for gennemførelsen af den kinesiske lov om selskaber, hvori kapitalen udelukkende indehaves af udenlandske investorer (herefter »detailbestemmelserne«), blev pålagt en eksportkvotient i kraft af en kontrakt mellem virksomheden og den lokale investeringsmyndighed. Den anfører, at det er klart, at der ikke gjaldt en sådan kvotient, hvilket dels godtgøres af det certifikat, som blev udstedt af Economic Commission for Foreign Affairs of Jinshan (Kina) den 22. december 1999, som sagsøgeren har fremlagt under sagen (herefter »Jinshan-certifikatet«), dels af den omstændighed, at sagsøgeren effektuerede de fleste af sine salg på de kinesiske hjemmemarkeder. Jinshan-certifikatet bekræfter ifølge sagsøgeren udtrykkeligt, at de kinesiske myndigheder ikke pålagde denne nogen kvotient hvad angår virksomhedens salg til eksport. Efter sagsøgerens opfattelse er kun dette bevis af relevans til godtgørelse af, at den kinesiske regering ikke pålagde sagsøgeren nogen kvotient.
- 96 Sagsøgeren bestrider Rådets argumenter vedrørende den politik, som blev fulgt af den kinesiske regering. Ifølge sagsøgeren kan det ikke seriøst bestrides, at der fandtes statsejede producenter af elektroniske vægte, som fra begyndelsen af 1980'erne begyndte at sælge deres vægte på det kinesiske hjemmemarked.
- 97 Rådet har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne konstaterede, at der mellem 1996 og undersøgelsesperioden gjaldt en fast kvotient for Shanghai Teraokas salg til eksport og salg til det kinesiske hjemmemarked, og at sagsøgeren ikke har forklaret, hvorfor virksomheden på trods af sine tab på det kinesiske hjemmemarked havde opretholdt en sådan procentdel, hvis ikke der var pålagt den nogen kvotient hvad angår eksportsalgene.

Rettens bemærkninger

- 98 Jinshan-certifikatet har følgende ordlyd:

»Undertegnede Jinshan Foreign Economic Commission er den myndighed, som har kompetence til at godkende stiftelsen i Kina af virksomheden Shanghai Teraoka

Electronic Co. Ltd, som for 100%'s vedkommende indehaves af virksomheden Teraoka Seiko Co. Ltd, Japan. Under hensyn til de udmærkede forhandlinger, som fandt sted mellem bestyrelsesformanden Kazuharu Teraoka og nævnet, fastsatte vi ikke nogen kvotient for dette selskabs eksportsalg. Desuden var det unødvendigt, at nævnet underskrev en aftale, da Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd for 100%'s vedkommende er et udenlandsk ejet selskab.«

- 99 For at kunne afgøre, om dette dokument godtgør, at sagsøgeren frit kunne bestemme efter markedsvilkårene, hvor stor en andel virksomheden ville sælge af sine produkter på det kinesiske hjemmemarked og til eksport, skal indholdet af den kinesiske lovgivning om stiftelse af et selskab som sagsøgerens først gengives.
- 100 Ifølge detailbestemmelsernes artikel 15 skal en ansøgning om stiftelse af en virksomhed, som for 100%'s vedkommende er udenlandsk ejet, bl.a. angive kvotienten for salget på det kinesiske hjemmemarked og det internationale marked. Ifølge samme bestemmelser artikel 45 »skal en virksomhed, som for 100%'s vedkommende er udenlandsk ejet, når den sælger produkter på det kinesiske [hjemme]marked, overholde den godkendte salgskvotient«, og »såfremt en virksomhed, der for 100%'s vedkommende er udenlandsk ejet, påtænker at sælge flere af sine produkter på det kinesiske [hjemme]marked end den godkendte salgskvotient, indhente godkendelse hertil fra undersøgelses- og godkendelsesmyndigheden«.
- 101 Hvad angår spørgsmålet, om der var indgået en »aftale« i henhold til detailbestemmelsernes artikel 15, bemærkes, at denne aftale reelt er »ansøgningen om stiftelsen af en for 100%'s vedkommende udenlandsk ejet virksomhed«, som bl.a. skal angive kvotienten for salget af produkter på det kinesiske hjemmemarked og til eksport. Trods Kommissionens opfordring til, at dette dokument fremlægges, må det

konstateres, at der ikke findes et sådant dokument blandt de akter, som sagsøgeren tilsendte Kommissionen under undersøgelsen.

- 102 Som svar på et skriftligt spørgsmål har sagsøgeren derimod for Retten fremlagt en række dokumenter vedrørende den procedure, der blev fulgt for virksomhedens stiftelse. Det fremgår af tre af disse dokumenter, nemlig rapporten om gennemførligheden af projektet om produktion og drift af højpræcisionssensorer og dets gennemførelse ved en engangsinvestering, som sagsøgeren fremlagde den 8. august 1992, det officielle svar på dette projekt, som blev afgivet af amtet i Jinshan (County) den 3. september 1992, og ansøgningen om godkendelse af et forslag til etablering af en virksomhed, der for 100%’s vedkommende er udenlandsk ejet, som blev registreret hos Foreign Trade and Economic Cooperation Commission of Jinshan County den 3. september 1992, at 50% af produkterne skulle sælges i udlandet. De øvrige dokumenter, navnlig ansøgningen fra den nyligt stiftede eller udviklede virksomhed, som blev indgivet til Development and Planning Commission of Jinshan County den 31. august 1992, rapporten om gennemførligheden og vedtægterne for en virksomhed, der for 100%’s vedkommende er udenlandsk ejet, som blev udarbejdet af Foreign Trade and Economic Commission of Jinshan County den 17. september 1992, og det officielle svar på rapporten vedrørende gennemførligheden og vedtægterne for en virksomhed, som for 100%’s vedkommende er udenlandsk ejet, der blev udarbejdet af Jinshan County den 17. september 1992, talte blot om, at »en del« af produktionen blev eksporteret. Disse dokumenter bekræfter dels, at sagsøgeren ved indgivelsen af sin ansøgning om stiftelse af en virksomhed, der for 100%’s vedkommende er udenlandsk ejet, var forpligtet til at angive procentdelen af de salg, som var bestemt til eksport, dels at denne procentdel blev godkendt af myndighederne i Jinshan County i dennes officielle svar af 3. september 1992 på ansøgningen om stiftelse af den sagsøgende virksomhed. Disse dokumenter viser, at det ikke ved stiftelsen af den sagsøgende virksomhed var påtænkt, at denne skulle have fuld frihed til fordeling af virksomhedens salg. Dokumenterne modsiger derfor Jinshan-certifikatet. Certifikatet dokumenterer således ikke, at sagsøgeren uden indblanding fra de kinesiske myndigheder frit kunne bestemme, hvilken andel af virksomhedens produkter der skulle sælges på det kinesiske marked, og hvilken andel der skulle eksporteres.

103 Det må derfor efterprøves, om sagsøgeren under den administrative procedure i øvrigt har fremlagt dokumentation for, at virksomheden ikke blev pålagt nogen kvotient hvad angår fordelingen af dens salg til det kinesiske hjemmemarked og til eksport, og at virksomhedens økonomiske beslutninger blev truffet som reaktion på markedets signaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene.

104 I så henseende skal nedenfor gengives en af sagsøgeren fremlagt tabel, som ikke bestrides af Rådet. Den resumerer de tal, som var indeholdt i sagsøgerens svar på Kommissionens spørgeskema vedrørende den pågældende virksomheds status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

	1995	1996	1997	1998	UP *
Salg i Kina	9 020	26 122	23 241	26 183	25 695
Salg i EF	2 070	9 045	4 407	7 597	5 552
Samlet salg på verdensplan	12 452	43 859	40 882	44 740	42 687
Procentdel af salg i Kina i forhold til samlet salg	72,44	59,56	56,85	58,52	60,19

* Undersøglesperioden.

105 Denne tabel viser, at salget på det kinesiske hjemmemarked mellem 1996 og slutningen af undersøgelsesperioden konstant udgjorde mellem 57 og 60% af det samlede salg og altså kun udviste ringe udsving. Henset til denne konstante procentvise andel må det antages, at der fandtes en kvotient for sagsøgerens salg på det kinesiske hjemmemarked og til eksport, og at denne kvotient var næsten konstant. Hvad angår den omstændighed, at procentdelen af salgene på det kinesiske hjemmemarked i 1995 udgjorde omkring 72%, bemærkes, at sagsøgeren selv har

angivet under den stedlige kontrol, at virksomheden først begyndte at producere elektroniske vægte i 1990 og først nåede fuld produktionskapacitet i 1996. Følgelig kan den kvotient, der blev konstateret i 1995, og som er forskellig fra de øvrige år, ikke anses for repræsentativ på grund af de særlige omstændigheder i dette år, da de samlede salg i 1995 kun udgjorde ca. en tredjedel af de samlede salg, der var registreret for de øvrige år. Der er derfor intet til hinder for, at der kun tages hensyn til de efterfølgende år og for konstateringen af, at kvotienten var konstant.

- 106 Den omstændighed, at nævnte kvotient ikke udgjorde 50%, således som det var fastsat i reglerne og de specifikke bestemmelser for den sagsøgende virksomheds etablering, men omkring 60%, godtgør ikke i sig selv, at denne fordeling af salgene var en følge af selvstændige beslutninger, sagsøgeren havde truffet som en reaktion på markedets signaler uden nogen indgrib fra de kinesiske myndigheder. Det skal herved fremhæves, at det ifølge detailbestemmelserne var muligt at forhøje andelen af en virksomheds salg til hjemmemarkedet efter indhentning af godkendelse heraf fra den kompetente myndighed.
- 107 Desuden bemærkes, at under de foreliggende omstændigheder, som er kendetegnet ved de tabsgivende eller i hvert fald lidet udbyttegivende salg, sagsøgeren effektuerede på det kinesiske hjemmemarked, og ved de subsidier, virksomheden fik tildelt, forekommer konklusionen om, at nævnte kvotient ikke var resultatet af markedskræfter, at være den mest plausible, hvorfor det påhvilede sagsøgeren at føre bevis for det modsatte.
- 108 Under retsmødet har sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten vedrørende den omstændighed, at Shanghai Teraoka konstant solgte 60% af sine produkter på det kinesiske hjemmemarked, selv om salget heraf var tabsgivende, forklaret, at virksomheden havde et associeret selskab i Det Forenede Kongerige, som fremstillede en stor del af produkterne til det europæiske marked, hvorfor sagsøgeren ikke behøvede at eksportere produkter til det europæiske marked fra Kina. Dette argument forklarer imidlertid ikke, hvorfor sagsøgeren havde underskud

med salget på det kinesiske hjemmemarked. Som anført af Rådet, ville sagsøgeren under markedsøkonomiske vilkår have at forsøgt enten at forhøje sine priser på det kinesiske hjemmemarked eller at ophøre med salg på dette marked og udelukkende koncentrere virksomheden om eksport.

109 Det må derfor antages, at sagsøgeren ikke fremlagt tilstrækkelige beviser for, at virksomheden frit kunne bestemme, om den skulle sælge på det kinesiske hjemmemarked og i hvilket omfang.

d) Konklusion vedrørende den første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c)

110 For det første bemærkes, som det fremgår ovenfor af præmis 59-73, at sagsøgeren ikke under undersøgelsen fremlagde tilstrækkelige beviser for, at virksomheden anvendte forskellige priser over for forskellige kunder, og at dens økonomiske beslutninger blev taget som reaktion på markedets signaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene.

111 For det andet må det konstateres, som det fremgår ovenfor af præmis 81-93, at sagsøgeren ikke har været i stand til at godtgøre, at virksomhedens salg af produkter i Kina ikke var tabsgivende, eller at dens handlemåde udelukkende skyldtes forretningsmæssige grunde.

112 For det tredje bemærkes, som det fremgår ovenfor af præmis 98-109, at sagsøgeren ikke har været i stand til at godtgøre, at virksomheden opretholdt den konstaterede kvotient for dens salg på det kinesiske hjemmemarked og dens udførsler

udelukkende af forretningsmæssige grunde, og at denne kvotient ikke var dikteret af bestemmelser i de pågældende kinesiske love. Desuden har sagsøgeren ikke anført en eneste plausibel omstændighed, der kan forklare, hvorfor virksomheden opretholdt denne kvotient på trods af sine underskud på det kinesiske hjemmemarked, hvorimod dens salg til eksport var fortjenstgivende.

- 113 Det fremgår af det anførte, at fællesskabsinstitutionerne ikke har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere på grundlag af de oplysninger, som sagsøgeren afgav under undersøgelsen, at virksomheden ikke havde godtgjort at opfylde den første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), om, at den opererede på markedsøkonomiske vilkår.
- 114 Det første anbringende må derfor forkastes.

B — Andet anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 8, og om, at der er begået et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af skaden

1. Indledende bemærkninger

- 115 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 8, ved at antage, at EF-industrien har lidt en væsentlig skade. Dette anbringende kan opdeles i seks underanbringender. Det første er, at grundforordningens artikel 3, stk. 5, er tilsidesat, det andet, at der ved beregningen af skaden er taget hensyn til indførsler, hvor produkterne ikke er solgt til dumpingpriser, det tredje anfægter konklusionen om, at EF-industrien led en væsentlig skade, det fjerde, at fællesskabsinstitutionerne har begået en åbenbar fejl ved vurderingen af den faktiske dumpingmargins størrelse, det femte, at grund-

forordningens artikel 3, stk. 2 og 3, er tilsidesat ved, at der er taget hensyn til tal, som hidrører fra De Europæiske Fællesskabers statistiske kontor (Eurostat) og det sjette, at grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 8, er tilsidesat hvad angår vurderingen af dumpingimportens virkning i forhold til EF-erhvervsgrænsens produktion af en del af samme varer.

- 116 Før de enkelte led af det andet anbringende undersøges, skal det undersøges, om artikel 48 i Rettens procesreglement er tilsidesat, således som sagsøgeren har hævdet i replikken.
- 117 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat procesreglementet ved at fremføre faktiske omstændigheder eller nye vurderinger i svarskriftet, som ikke er meddelt sagsøgeren under den administrative procedure. Det gælder bl.a. erklæringen i svarskriftet om, at »udviklingen i fordelingen af salget skyldtes navnlig den nylige forøgelse af salget af elektroniske vægte i den højere kategori«. Det må konstateres, at henvisningen til procesreglementet artikel 48 ikke er relevant, da sagsøgeren i det væsentlige kritiserer Rådet for at have suppleret begrundelsen i den anfægtede forordning i svarskriftet. Det er her tilstrækkeligt at fremhæve, at sagsøgerens anbringende bygger på en fejlagtig forudsætning. Som det fremgår af informationsdokumentet af 21. september 2000, gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om udviklingen i salgsmængderne særskilt for hver enkelt kategori. Dette anbringende må derfor forkastes.
- 118 Hvad angår realiteten i det andet anbringende skal indledningsvis bemærkes, som Retten har anført ovenfor i præmis 48, at institutionerne råder over et vidt skøn ved vurderingen af komplicerede økonomiske spørgsmål.

- 119 Det er sagsøgeren, som må fremlægge bevis for, at Rådet har begået et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af skaden (Rettens dom af 17.12.1997, sag T-121/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 2391, præmis 106, af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 58, og af 19.9.2001, sag T-58/99, Mukand mod Rådet, Sml. II, s. 2521, præmis 41).
- 120 Det findes hensigtsmæssigt at begynde med undersøgelsen af det sjette anbringende.

2. Sjette anbringende: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 8, hvad angår vurderingen af dumpingimportens virkning i forhold til EF-erhvervs-grenens produktion af en del af samme varer

a) Parternes argumenter

- 121 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 8, ved kun at vurdere virkningen af indførslerne i forhold til en del af de samme varer. Efter sagsøgerens opfattelse følger det af det stk. 8's klare ordlyd, at det ikke er muligt at vurdere indførslerne i forhold til produktionen af en del af samme varer, dvs. i denne sag elektroniske vægte af lavere kategori. Desuden anfører sagsøgeren, at Rådet afviste anmodningerne om, at skaden blev fastsat ud fra en vurdering af kun en del af samme varer. Sagsøgeren henviser i den forbindelse til Rådets forordning (EF) nr. 3482/92 af 30. november 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade med oprindelse i Japan og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 353, s. 1), navnlig 12. betragtning.

- 122 Ifølge sagsøgeren har Rådet modsagt sig selv ved først at antage, at de tre kategorier af det pågældende produkt tilhører samme gruppe vare, men sluttelig medtage de økonomiske faktorer i relation til den mellemste og øverste kategori i sin analyse vedrørende beregningen af skaden.
- 123 Ifølge sagsøgeren var forøgelsen af salget af modeller i den øverste kategori inden for undersøgelsesperioden ikke en ny situation for fællesskabsinstitutionerne, og i de undersøgelser, som for nylig er afsluttet, anfører sagsøgeren, at fællesskabsinstitutionerne ikke foretog særskilte vurderinger for de enkelte kategorier af samme vare. Sagsøgeren baserer sit argument herom på betragtning 37-48 til Rådets forordning (EF) nr. 468/2001 af 6. marts 2001 om indførelse af endelig antidumpingtold på import af visse elektroniske vægte med oprindelse i Japan (EFT L 67, s. 24) og på betragtning 47-58 til Rådets forordning (EF) nr. 469/2001 af 6. marts 2001 om indførelse af endelig antidumpingtold på import af visse elektroniske vægte med oprindelse i Singapore (EFT L 67, s. 37).
- 124 Hvad angår metoden for den såkaldte »gennemsnitsberegning« anfører sagsøgeren, at fællesskabsinstitutionerne ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 8, er forpligtet til at vurdere virkningerne af dumpingimporten i forhold til EF-erhvervsgrænsens produktion af samme vare, dvs. i denne sag elektroniske vægte, og understreger denne bestemmelses formål. Sagsøgeren rejser i den forbindelse krav om, at vurderingen af udviklingen af de forskellige indikatorer for vurderingen af skaden, som er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5, og at den undersøgelse af indførslernes virkning, som blev foretaget alene på grundlag af en del af de pågældende varer, erklæres at være i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 8.
- 125 Rådet har gjort gældende, at den anvendte analysemetode, som er baseret på kategorier, er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 8. Valget af denne metode var dikteret af, at der skete en væsentlig forhøjelse af mængden af importerede elektroniske vægte i øverste kategori. Det er denne omstændighed, som forklarer forskellen i den opfattelse, som fællesskabsinstitutionerne indtog under den undersøgelse, som gik forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning, og den af sagsøgeren fremførte opfattelse.

b) Rettens bemærkninger

- 126 Det bemærkes, at det fremgår af den anfægtede forordnings tiende betragtning, som anført ovenfor i præmis 66, at markedet for elektroniske vægte normalt er inddelt i tre særskilte kategorier, nemlig laveste, mellemste og øverste kategori.
- 127 Det må for det første konstateres, at grundforordningens artikel 3, stk. 8, ikke udelukker, at der anvendes en analyse pr. kategori, og ikke stiller krav om, at metoden med gennemsnitsberegning anvendes. Som Rådet med rette har anført, kan fællesskabsinstitutionerne ved beregningen af skaden i henhold til grundforordningens artikel 3 anvende en analyse pr. kategori til vurdering af de forskellige skadesfaktorer, navnlig hvis de resultater, der opnås ved anvendelse af en anden metode, viser sig at være skæve, forudsat at der tages behørigt hensyn til det relevante produkt som helhed.
- 128 Ifølge den anfægtede forordnings 11. betragtning findes det relevante produkt i tre kategorier. 13. betragtning præciserer, at de elektroniske vægte, der fremstilles inden for Fællesskabet, i alle henseender er identiske med de elektroniske vægte, der fremstilles i Kina, Korea og Taiwan og derfra eksporteres til Fællesskabet, hvorfor disse varer udgør samme vare i grundforordningens forstand.
- 129 Da elektroniske vægte i den laveste kategori udgjorde 97% af indførslerne fra de pågældende lande inden for undersøgelsesperioden (jf. den anfægtede forordnings betragtning 63), er det logisk og nødvendigt for at sikre et korrekt resultat af undersøgelsen, at analysen indeholder en særskilt vurdering af den lavere kategori af den pågældende vare. Følgelig er der ingen modstrid mellem definitionen af det relevante produkt og vurderingen af skaden.

- 130 Hvad for det andet angår sagsøgerens anbringende om, at Rådet ved at foretage en særskilt vurdering af de relevante faktorer, såsom salgsprisen, markedsandelen osv. i relation til produktet i den laveste kategori, har begrænset sin vurdering til en del af de samme varer, bemærkes, som det fremgår af den anfægtede forordnings betragtninger vedrørende skaden, at Rådet hele tiden har taget hensyn til de elektroniske vægte som helhed og ikke blot til elektroniske vægte inden for den laveste kategori (jf. den anfægtede forordnings betragtning 81). Da den generelle undersøgelse er baseret på den opfattelse, at alle tre kategorier af elektroniske vægte må betragtes som samme vare, og ikke blot vægte i den laveste kategori, må det antages, at Rådet ikke har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 8.
- 131 Følgelig må sjette led af det andet anbringende forkastes.

3. Første led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 5

a) Parternes argumenter

- 132 Sagsøgeren kritiserer Rådet for, at det ikke ved beregningen af skaden har analyseret alle relevante faktorer, navnlig ikke den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen endnu ikke fuldstændig havde overvundet virkningerne af tidligere praksis for dumping eller subsidiering, og dumpingmarginens faktiske omfang. Efter sagsøgerens opfattelse er Rådet ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 5, forpligtet til ved beregningen af skaden at tage hensyn til alle de relevante økonomiske faktorer og forhold, der er opregnet i denne artikel. I den forbindelse henviser sagsøgeren til afgørelserne fra WTO's tvistbilæggelsesorgan og navnlig til WTO's panelrapport om antidumpingtold på indførsler på sengetøj af bomuld fra Indien (herefter »rapporten om indførsel af sengelinned fra Indien«).

133 Sagsøgeren bemærker, at ordlyden af og konteksten i grundforordningens artikel 3, stk. 5, er næsten helt den samme som i artikel 3.4 i aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingkodeks 1994«), som er indeholdt i bilag 1A i aftalen om oprettelse af WTO (herefter »WTO-aftalen«), der blev godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1), og at fællesskabsinstitutionerne ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 5, er forpligtet til at vurdere hver af de 16 økonomiske faktorer. Dette synspunkt er ifølge sagsøgeren i overensstemmelse med konklusionerne i rapporten om indførsel af sengelinned fra Indien. Desuden er sagsøgeren af den opfattelse, at hvis en faktor i givet fald er irrelevant, bør dette fremgå af begrundelsen for den pågældende konklusion og således være klart angivet heri. Den omstændighed, at begrundelsen ikke indeholder de oplysninger, som er nødvendige for, at fællesskabsinstitutionerne opfylder de krav, som klart påhviler dem, forhindrer Fællesskabets retsinstanser i at udøve deres prøvelsesret.

134 Sagsøgeren understreger, at den anfægtede forordnings betragtning 77 ikke indeholder en angivelse vedrørende Rådets undersøgelse af alle de faktorer, som er foreskrevet i grundforordningen. Desuden har fællesskabsinstitutionerne ikke foretaget en vurdering af den »omstændighed, at en erhvervsgren endnu ikke fuldstændig havde overvundet virkningerne af tidligere praksis for dumping eller subsidiering« eller »dumpingmarginens faktiske omfang«. Hvad angår det første punkt anfører sagsøgeren, at den anfægtede forordnings betragtning 59, som Rådet har påberåbt sig i svarskriftet, vedrører grundforordningens artikel 4, stk. 1, og godtgør ikke, at fællesskabsinstitutionerne har opfyldt forpligtelsen efter grundforordningens artikel 3, stk. 5. I øvrigt er den vurdering af indførselernes virkning, som fremgår af den anfægtede forordnings betragtning 88 og 94, og som kun vedrører nogle af de relevante produkter, ifølge sagsøgeren i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 8. De kan derfor ikke efter sagsøgerens opfattelse anses for beviser. Hvad angår det andet punkt finder sagsøgeren, at selv om grundforordningens artikel 3, stk. 8, ikke kan anses for tilsidesat, kan de pågældende angivelser ikke betragtes som en vurdering af de økonomiske faktorer, som de vedrører, da den blotte omtale af antidumpingforanstaltningerne ikke er ensbetydende med, at fællesskabsinstitutionerne foretog den pågældende undersøgelse, eller, sagt mere specifikt, at de vurderede den omstændighed, at en erhvervsgren

endnu ikke havde overvundet virkningerne af tidligere dumpingpraksis. Hvad angår størrelsen af dumpingmarginens faktiske omfang finder sagsøgeren, at udsagnet i den anfægtede forordnings betragtning 90 ikke kan anses for en vurdering, da den vedrører de pågældende indførslers mængde og priser, som i sig selv udgør særskilte indikatorer, som fællesskabsinstitutionerne også er forpligtet til at undersøge.

135 Rådet har for det første gjort gældende, at den rapport om indførsel af sengelinned fra Indien, som sagsøgeren påberåber sig, ikke er direkte anvendelig i Fællesskabets retsorden. Endvidere anfører Rådet, at sagsøgeren har fejlfortolket rapporten, og at denne er fuldt ud forenelig med den metode, fællesskabsinstitutionerne anvender ved beregningen af skaden. Efter Rådets opfattelse vedrører dette anbringende spørgsmålet om en begrundelsesmangel ifølge artikel 253 EF. Til støtte for den antagelse, at fællesskabsinstitutionerne kun er forpligtet til at analysere de faktorer, som er fundet at være relevante i forordningen om indførelse af den endelige antidumpingtold, henviser Rådet til Rettens dom af 15. december 1999 i sagen Petrotub og Republica mod Rådet (forenede sager T-33/98 og T-34/98, Sml. II, s. 3837, som blev ophævet ved Domstolens dom af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica mod Rådet, Sml. I, s. 79).

136 Endvidere anfører Rådet, at fællesskabsinstitutionerne handlede i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 5. Sagsøgerens påstand om, at den anfægtede forordning ikke indeholder en gennemgang af samtlige faktorer, er fejlagtig og derfor irrelevant.

b) Rettens bemærkninger

137 For det første bemærkes, at sagsøgeren med sin argumentation alene kritiserer Fællesskabets institutioner for, at de ikke har anvendt grundforordningens artikel 3,

stk. 5, under skyldig hensyntagen til artikel 3.4 i antidumpingkodeks 1994 og derved tilsidesat det princip om en konform fortolkning, som Domstolen har fastlagt i sin praksis.

138 Herom skal bemærkes, at fællesskabsretlige forskrifter så vidt muligt skal fortolkes i lyset af folkeretten, navnlig når disse forskrifter netop har det formål at gennemføre en international aftale indgået af Fællesskabet (jf. bl.a. dom af 14.7.1998, sag C-341/95, Bettati, Sml. I, s. 4355, præmis 20, og af 9.1.2003 i sagen Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 135, dommens præmis 57), således som det er tilfældet med grundforordningen, der blev udstedt med henblik på at opfylde folkeretlige forpligtelser ifølge antidumpingkodeks 1994 (dom af 9.1.2003 i sagen Petrotub og Republica mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 135, dommens præmis 56).

139 I den foreliggende sag består grundforordningens artikel 3, stk. 5, i det væsentlige af samme elementer som artikel 3.4 i antidumpingkodeks 1994. Den bestemmer, at undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgræn i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgræns situation. Den indeholder en liste over de forskellige faktorer, der kan tages i betragtning, og præciserer, at listen ikke er udtømmende, og at hverken en eller flere af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen. Indholdet af denne bestemmelse er næsten identisk med artikel 3.4 i antidumpingkodeks 1994, bortset fra faktoren vedrørende den omstændighed, at en erhvervsgræn »søger at overvinde virkningerne af tidligere dumping eller subsidier«, som ikke figurerer i artikel 3.4 i antidumpingkodeks 1994.

140 Følgelig må det konstateres, at grundforordningens artikel 3, stk. 5, i sig selv er i overensstemmelse med antidumpingkodeks 1994. Ifølge sagsøgeren har fællesskabsinstitutionerne imidlertid tilsidesat deres forpligtelse til at vurdere alle de relevante faktorer, som følger af den fortolkning, der er givet i rapporten om indførsel af sengelinned fra Indien vedrørende artikel 3.4 i antidumpingkodeks 1994,

da institutionerne ikke har taget hensyn til to af de faktorer, som er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 5, nemlig at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ikke har overvundet virkningerne af tidligere dumping eller subsidier, og størrelsen af den faktiske dumpingmargin.

141 Det skal derfor undersøges, om fællesskabsinstitutionerne har foretaget en vurdering af de to pågældende faktorer.

142 I den anfægtede forordning betragtning 77 udtaler Rådet:

»I overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, i grundforordningen omfattede undersøgelsen af dumpingimportens virkninger for EF-erhvervsgrenen en vurdering af alle økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på erhvervsgrenens situation. Visse faktorer er imidlertid ikke indgående behandlet nedenfor, fordi de ikke blev anset for relevante for EF-erhvervsgrenens situation i forbindelse med denne undersøgelse. Endelig skal det bemærkes, at ingen af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen.«

143 Hvad angår faktoren om, at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ikke har overvundet virkningerne af tidligere dumping eller subsidier, bemærkes, at den anfægtede forordning i afsnit »D. Skade« udtrykkeligt omtaler de gældende antidumpingforanstaltninger. Således udtaler Rådet først i den anfægtede forordnings betragtning 59:

»EF-erhvervsgrenens struktur har ændret sig betydeligt i den betragtede periode. Siden oktober 1993 (dvs. da de endelige antidumpingforanstaltninger blev indført på

importen af elektroniske vægte med oprindelse i Singapore og [Syd]Korea) har et omstrukturings- og konsolideringsprogram betydet [...]«

144 Endvidere fastslås det i den anfægtede forordnings betragtning 88, at »[...] [t]abene [i den laveste kategori] har mindsket EF-erhvervsgrenens samlede rentabilitet og forhindrede den i at drage fuld fordel af euro-effekten og antidumpingforanstaltningerne på importen fra Japan og Singapore [...]«.

145 Endelig konkluderes det i den anfægtede forordnings betragtning 94, »at [...] [d]en dårlige økonomiske situation for den laveste kategori [frem for alt har] hindret EF-erhvervsgrenen i at opnå den samlede rentabilitet, som den kunne have forventet i betragtning af euro-effekten og de gældende antidumpingforanstaltninger samt især med tanke på dens omstrukturingsindsats«.

146 Disse passager viser klart, at fællesskabsinstitutionerne ved undersøgelsen af dumpingimportens virkninger på den pågældende EF-erhvervsgren tog hensyn til, at erhvervsgrenen endnu ikke havde overvundet virkningerne af den tidligere dumping.

147 Hvad angår sagsøgerens argument om, at udtalelserne i betragtning 88 og 94 ikke kan tillægges betydning og ikke udgør noget bevis for, at fællesskabsinstitutionerne vurderede denne faktor, da vurderingen kun vedrørte en del af de pågældende produkter og dermed var i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 8, er det tilstrækkeligt at fastslå, at dette argument er irrelevant. Da indførslerne af elektroniske vægte af den laveste kategori udgjorde 97% af de samlede indførsler

af elektroniske vægte, således som det er fastslået ovenfor i præmis 129, var fællesskabsinstitutionerne berettiget til at undersøge produkterne i den laveste kategori særskilt ved beregningen af skaden.

148 Faktoren vedrørende størrelsen af den faktiske dumpingmargin behandlede Rådet i den anfægtede forordnings betragtning 90. Det fastslår heri, at »[d]en foreliggende dumpingmargens følgevirkninger for EF-erhvervsgrenen [ikke] kan [...] anses for ubetydelige i betragtning af omfanget af og priserne på importen fra de pågældende lande«.

149 Følgelig har Rådet ikke forsømt at vurdere faktoren vedrørende størrelsen af den faktiske dumpingmargin. Kommissionen omtalte den ikke i sit informationsdokument af 21. september 2000, men gjorde det derimod i sine skrivelser af 4. og 23. oktober 2000 som svar på sagsøgerens bemærkninger af 29. september 2000.

150 Det andet anbringendes første led må derfor forkastes.

4. Andet led: hensyntagen ved beregningen af skaden til indførsler, for hvilke der ikke foreligger dumping

a) Parternes argumenter

151 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne åbenbart har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5, da de ved vurderingen af skaden har

taget hensyn til indførsler, for hvilke der ikke forelå dumping, nemlig indførsler fra CAS Corp., et af de koreanske selskaber, som var omfattet af undersøgelsen, og som ikke fandtes at have foretaget dumping.

- 152 Sagsøgeren fortolker udtrykket »dumpingimporten« i grundforordningens artikel 3 således, at det udelukker hensyntagen til indførsler fra producerende eksportører, som ikke har foretaget dumping. Følgelig kan den kumulative vurdering af disse indførsler, som er foreskrevet i grundforordningens artikel 3, stk. 4, ikke omfatte indførsler fra en producerende eksportør, hvis dumpingmargin har udgjort nul eller under minimumsgrænsen. Da fællesskabsinstitutionerne i deres analyse har taget hensyn til indførslerne fra CAS Corp., er analysen ugyldig og medfører, at beregningen af skaden som helhed er ugyldig. Sagsøgeren henviser i den forbindelse til Rådets forordning (EF) nr. 1644/2001 af 7. august 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 2398/97 om indførsel af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan og om suspension af anvendelsen heraf for import med oprindelse i Indien (EFT L 219, s. 1), som Rådet vedtog på foranledning af rapporten om sengelinned.
- 153 Sagsøgeren konstaterer, at Rådet ikke har givet nogen begrundelse eller fremlagt anden overbevisende dokumentation til støtte for sin erklæring om, at det var uden betydning for den samlede virkning for EF-erhvervsgrenen af de koreanske indførsler, at visse af indførslerne fra en koreansk producent ikke skete til dumpingpriser.
- 154 Rådet bestrider sagsøgerens fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5. Rådet anfører, at der ved »dumpingimport« må forstås indførsler fra et land, for

hvilke der som helhed er fastsat en dumpingmargin over minimumsgrænsen. Ifølge Rådet er denne opfattelse i overensstemmelse med en langvarig EU-praksis og ikke i strid med artikel 3's ordlyd.

55 Rådet har forklaret, at det fulgte den førnævnte fremgangsmåde, for det første fordi det kun under visse omstændigheder er muligt at skelne mellem dumpede og ikke-dumpede indførsler og kun, hvis der anvendes en bestemt fremgangsmåde, der ofte er uanvendelig. For det andet anfører Rådet, at der kun er konstateret dumping for undersøgelsesperiodens vedkommende, men at udviklingen i skadesindikatorerne vurderes over en længere periode. Det er umuligt for fællesskabsinstitutionerne at fastslå, om indførsler, som har været dumpet under undersøgelsesperioden, også var det under resten af den betragtede periode, og omvendt. Rådet understreger endvidere, at dens fremgangsmåde kan være fordelagtig for eksportørerne, mens den opfattelse, sagsøgeren forsvarer, kan være skadelig for dem. Rådet anfører at have handlet inden for rammerne af den vide skønsbeføjelse, som tilkommer det ifølge dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 46. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er det en generel konklusion, Domstolen har draget i dommen af 7. maj 1987 i sagen Nachi Fujikoshi mod Rådet (sag 255/84, Sml. s. 1861), hvori den fastslog, at det ikke var nødvendigt at specificere den del af skaden for EF-erhvervsgrænsen, som kan tilskrives indførslerne fra en bestemt eksportør.

56 Subsidiært anfører Rådet, at selv om fællesskabsinstitutionerne måtte have begået en fejl ved fastsættelsen af dumpingimportens mængde, fordi de medtog indførslerne fra CAS Corp., ville denne fejl ikke have påvirket beregningen af skaden. Endelig anfører Rådet, at sagsøgeren måtte være helt på det rene med den for CAS Corp. fastsatte dumpingmargin i kraft af det informationsdokument, sagsøgeren havde fået tildelt, og at denne ikke på daværende tidspunkt rejste nogen indsigelser. Selv om fællesskabsinstitutionerne ikke havde foretaget en samlet vurdering af indførslerne fra Sydkorea og Kina, ville det være nået frem til samme resultater hvad angår de kinesiske indførsler.

b) Rettens bemærkninger

- 157 Grundforordningens artikel 3, stk. 2, indeholder de generelle regler, der skal følges ved konstateringen af, om der foreligger skade, mens de efterfølgende bestemmelser i denne artikel indeholder mere specifikke angivelser for denne konstatering. Artikel 3, stk. 5 og 6, foreskriver endvidere, at der skal foretages en undersøgelse af dumpingimporten.
- 158 Ved behandlingen af det andet anbringendes andet led er det først nødvendigt at fortolke udtrykket »dumpingimport« i grundforordningens artikel 3.
- 159 Dette begreb omfatter naturligvis først og fremmest alle de dumpede transaktioner. Da det imidlertid er umuligt at undersøge samtlige individuelle transaktioner, må der ved undersøgelsen af skaden tages hensyn til alle indførsler fra enhver producerende eksportør, som er konstateret at være dumpede. Derimod kan indførsler fra en producerende eksportør, for hvem der er konstateret en dumpingmargin på nul eller under minimumsgrænsen, ikke anses for dumpede ved vurderingen af skaden.
- 160 Endvidere bemærkes, at når indførslen af en vare fra mere end et land samtidig er omfattet af antidumpingundersøgelser, kan følgevirkningerne af en sådan indførsel ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 4, kun vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at den dumpingmargin, der er fastlagt for indførslen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimumsgrænse, der er anført i artikel 9, stk. 3, og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og hvis det vil være

hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af konkurrencevilkårene.

- 161 Denne bestemmelse må fortolkes således, at den kun giver mulighed for at tage hensyn til indførsler fra et bestemt land, såfremt disse hidrører fra en producerende eksportør, som er konstateret at have udøvet dumping. Følgelig kan der kun tages hensyn til at alle indførsler fra et land, for hvilket der er konstateret en højere dumpingmargin end minimumsgrænsen, såfremt der ikke er nogen producerende eksportør fra dette land, for hvem der er fastslået en dumpinggrænse på nul eller under minimumsgrænsen.
- 162 Det må derfor under de foreliggende omstændigheder og på baggrund af genstanden for og formålet med grundforordningens artikel 3, antages, at begrebet »dumpingimport« ikke omfatter indførsler fra en producerende eksportør, som ikke udøver dumping, selv om vedkommende er etableret i et land, for hvilket der er konstateret en højere dumpingmargin end minimumsgrænsen.
- 163 Denne fortolkning er ikke i modstrid med den retspraksis, hvorefter fællesskabslovgiver vælger den territoriale udstrækning af et bestemt land eller flere lande som grundlag for konstateringen af, om der foreligger skade, således at der foretages en helhedsvurdering af dumpingimporten fra de[t] pågældende land[e] (Rettens dom af 20.10.1999, sag C-171/97, Swedish Match Philippines mod Rådet, Sml. II, s. 3241, præmis 65). Det er i den forbindelse fastslået, at den skade, der påføres den pågældende erhvervsgræn i Fællesskabet på grund af indførsler til dumpingpriser, skal fastsættes ud fra en helhedsvurdering, hvorved det hverken er nødvendigt eller muligt at foretage en individuel beregning af den skade, der kan tilregnes hvert af de ansvarlige selskaber (dommen i sagen Nachi Fujikoshi mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 155, dommens præmis 46, og dommen i sagen Swedish Match Philippines mod Rådet, dommens præmis 66, samt dommen i sagen Arne Mathisen mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 48, dommens præmis 123).

- 164 Det skal bemærkes, at disse sager vedrørte selskaber, som var ansvarlige for indførsler, der blev foretaget til dumpingpriser. I den foreliggende sag er der derimod tale om et selskab, hvis indførsler ikke er dumpede, dvs. at der er tale om indførsler fra et selskab, som ikke er ansvarlig for dumping. Følgelig kan den retspraksis, der er nævnt i den foregående præmis, ikke som sådan anvendes i den foreliggende sag og berører ikke fortolkningen af begrebet »dumpingimport«.
- 165 Denne fortolkning er desuden i overensstemmelse med den, der følges ved anvendelsen af WTO-aftalen, som denne fremgår af rapporten om sengelinned, som det bør fremhæves, at Rådet accepterede konklusionerne af. Det fastslås således i betragtning 17 til forordning nr. 1644/2001, at »[p]anelet gav også udtryk for den holdning, at import, som kunne tilskrives en producent/eksportør, som man havde fundet ikke foretog dumping, ikke kunne anses for at falde ind under begrebet »dumpingimport« i forbindelse med skadesanalyser«. Som følge heraf foretog Rådet en ny vurdering af dumpingimportens virkninger, hvor det udelukkede de eksportører, som ikke udøvede dumping.
- 166 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at fællesskabsinstitutionerne ikke burde have taget hensyn til indførslerne fra det koreanske selskab CAS Corp., da dette selskab ikke udøvede dumping, selv om dumpingmarginen for Sydkorea var konstateret at være over minimumsgrænsen.
- 167 For det andet skal det vurderes, hvilken virkning denne fejl har haft for den foreliggende sag. Virkningen må altså vurderes i forhold til påstanden om det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt ved, at der er taget hensyn til indførslerne fra CAS Corp. blandt de dumpede indførsler (jf. i denne retning Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, præmis 112-115). Det er således ikke tilstrækkeligt for at annullere den anfægtede forordning, at Rådet har begået en fejl, men fejlen skal også

have haft virkninger for konstateringen af skaden og dermed for selve forordningens indhold.

- 168 Rådet har gjort gældende, at det kunne have fastslået skaden alene på grundlag af indførslerne fra Kina. Med henblik herpå har det fremlagt en tabel i duplikken, som viser de vigtigste skadesfaktorer, som disse ville være blevet vurderet, såfremt man udelukkende havde taget hensyn til indførslerne fra Kina, og har sammenlignet dem med de indikatorer, der blev lagt til grund for vedtagelsen af konklusionerne i den anfægtede forordning. En regnefejl i denne tabel er blevet korrigeret under retsmødet.

Ændrede oplysninger	Oprindelige tal (samtlige berørte lande)	Nye tal (kun Kina)
Mængden af de pågældende indførsler	Forhøjelse: fra 14 853 enheder i 1995 til 33 063 enheder inden for undersøgelsesperioden	Forhøjelse: fra 3 456 enheder i 1995 til 16 827 enheder inden for undersøgelsesperioden
Forhøjelse af mængden af indførsler	123%	387%
Den markedsandel, indførslerne udgør	Forhøjelse: fra 9,2% i 1995 til 15,1% inden for undersøgelsesperioden	Forhøjelse: fra 2,1% i 1995 til 7,7% inden for undersøgelsesperioden
Udsving i underprisnotering pr. land	0-52% for Kina 60-65% for Taiwan 30-50% for Sydkorea	0-52%
Indførsler af produkter i laveste kategori (skøn)	Forhøjelse: fra 14 407 til 32 071 enheder	Forhøjelse: fra 3 352 til 16 322 enheder
Forhøjelse af mængden (produkter i laveste kategori)	123%	387%

169 Det fremgår af denne tabel, som ikke bestrides af sagsøgeren, og hvori oplysningerne hvad angår den mængde og markedsandel, som indførslerne udgør, figurerer i sagens akter, at de kinesiske indførsler til Fællesskabet steg med 387%, nemlig fra 3 456 enheder i 1995 til 16 827 enheder inden for undersøgelsesperioden. Indførslerne fra Sydkorea steg derimod kun med 32% inden for samme periode (fra 5 532 enheder i 1995 til 7 310 enheder i 1999), og indførslerne fra Taiwan steg kun med 52% (fra 5 865 enheder i 1995 til 8 935 enheder i 1999). Stigningen i mængden af indførsler fra disse tre lande udgjorde i alt 123% (14 853 enheder i 1995 og 33 063 enheder i 1999). Den procentvise stigning i indførslerne fra Kina var altså væsentlig større end indførslerne fra de øvrige berørte lande. Det skal imidlertid bemærkes, at det afgørende spørgsmål efter grundforordningens artikel 3, stk. 3, er, om der absolut og ikke blot procentvis forelå en betydelig stigning i indførslerne fra et bestemt tredjeland, eller om der forelå en betydelig stigning i den markedsandel, som indførslerne udgjorde ifølge det forbrug, der var konstateret inden for Fællesskabet. Hvad dette spørgsmål angår må en stigning fra 3 456 enheder i 1995 til 16 827 enheder inden for undersøgelsesperioden anses for en betydelig stigning absolut. Hvad angår den markedsandel, som indførslerne udgjorde, steg denne fra 2,1% i 1995 til 7,7% inden for undersøgelsesperioden. Inden for samme periode faldt EF-erhvervsgrenens markedsandel for samtlige elektroniske vægte fra 26,1 til 24,9%, hvilket svarer til et relativt fald på 4,6%. Disse tal viser, at indførslerne alene fra Kina havde været tilstrækkelige til at konstatere et tab.

170 Selv om skaden altså kunne konstateres alene på grundlag af indførslerne fra Kina, bør det dog også undersøges, hvilken virkning det vil have hvis udførslerne fra CAS Corp. ikke medregnes i den samlede mængde indførsler fra de pågældende tre lande. Også hvad angår dette spørgsmål har Rådet fremlagt en tabel i duplikken, hvori det vurderede EF-indførsler, bortset fra dem, der hidrørte fra CAS Corp. Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har Rådet fremlagt oplysningerne vedrørende CAS Corp. og suppleret tabellen med disse tal. Også denne tabel er blevet korrigeret under retsmødet.

SHANGHAI TERAOKA ELECTRONIC MOD RÅDET

Ændrede oplysninger	Oprindelige tal (samtlige berørte lande)	Nye tal (alle de pågældende lande, bortset fra udførslerne fra CAS Corp. hvad angår Sydkorea)
Mængden af de pågældende indførsler	Forhøjelse: fra 14 853 enheder i 1995 til 33 063 enheder inden for undersøgelsesperioden	Forhøjelse: fra 11 273 enheder i 1995 til 29 248 enheder inden for undersøgelsesperioden
Forhøjelse af mængden af indførsler	123%	159%
Den markedsandel, indførslerne udgør	Forhøjelse: fra 9,2% i 1995 til 15,1% inden for undersøgelsesperioden	Forhøjelse: fra 7,0% i 1995 til 13,4% inden for undersøgelsesperioden
Udsving i underprisnotering pr. land	0-52% for Kina 60-65% for Taiwan 30-50% for Sydkorea	0-52% for Kina 60-65% for Taiwan 30-32% for Sydkorea
Indførsler af produkter i laveste kategori (skøn)	Forhøjelse: fra 14 407 til 32 071 enheder	Forhøjelse: fra 10 935 til 28 671 enheder
Forhøjelse af mængden (produkter i laveste kategori)	123%	162%

171 Det fremgår af denne tabel, hvori oplysningerne ikke bestrides af sagsøgeren, og som hvad angår mængden og indførslernes markedsandel figurerer i sagens akter, at mængden af udførsler til Fællesskabet fra alle de pågældende lande, bortset fra udførslerne fra CAS Corp. hvad angår Sydkorea, steg med 159% og ikke med 123% og steg fra 11 273 enheder i 1995 til 29 248 enheder inden for undersøgelsesperioden, såfremt man tager hensyn til disse udførsler. Det skal endvidere fremhæves, at der fandt en betydelig absolut stigning sted i dumpingudførslerne, hvorimod udførslerne fra CAS Corp. var næsten konstante. Endvidere steg den markedsandel, som indførslerne fra de pågældende lande til Fællesskabet udgjorde — uden indførslerne fra CAS Corp. — fra 7 til 13,4%, hvilket er en væsentlig stigning. Da den markedsandel, som udførslerne fra CAS Corp. udgjorde, desuden faldt, var stigningen i de øvrige producenters markedsandel så meget større.

- 172 Endvidere fremgår det ikke at være godtgjort, at Rådets konklusioner vedrørende virkningen af dumpingimporten for priserne på lignende EF-produkter og dets konklusioner vedrørende virkningen af dumpingimporten på Fællesskabets erhvervsgren ville have været væsentlig anderledes, hvis Rådet havde undladt at medtage indførslerne fra den eksportør, som ikke udøvede dumping, i sin vurdering.
- 173 Følgelig må det konkluderes, at indførslerne fra de pågældende tre lande uden hensyn til indførslerne fra CAS Corp. under alle omstændigheder udgjorde tilstrækkeligt grundlag for Rådet til at konstatere en skade. Den fejl, som fællesskabsinstitutionerne har begået ved også at tage hensyn til indførslerne fra CAS Corp., kan derfor ikke antages at have afgørende betydning for Rådets konklusion om, at der var indtrådt en skade.
- 174 Konstateringen af denne fejl udgør derfor ikke tilstrækkeligt grundlag til at annullere den anfægtede forordning.

5. Tredje led: konklusionen om, at Fællesskabets erhvervsgren har lidt væsentlig skade

- 175 Sagsøgerens argumentation vedrørende det andet anbringendes tredje led kan opdeles i fire underdele, som skal gennemgås hver for sig.

a) Forskel mellem de foreløbige og endelige tal

Parternes argumenter

- 176 Sagsøgeren har gjort gældende, at der er uoverensstemmelse mellem de tal vedrørende skaden, som virksomheden fik tilsendt i bilaget til skrivelsen af

4. oktober 2000 i form af en tabel, der var udfærdiget i april 2000 (herefter »dokumentet fra april 2000«), og tallene i informationsdokumentet af 21. september 2000 og i den anfægtede forordning. Disse tal viste bl.a. salgsmængden i Fællesskabet, markedsandele, salgsprisen inden for Fællesskabet og beskæftigelsen i Fællesskabets erhvervsgren, men på grund af denne uoverensstemmelse havde tallene ikke grundlag i et positivt og uigendriveligt bevismateriale, således som det kræves efter grundforordningens artikel 3, stk. 2.

177 Sagsøgeren finder, at virksomheden burde have kunnet gå ud fra, at de tal, Kommissionen havde meddelt den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, var korrekte, da de foreløbige tal normalt kontrolleres af Kommissionen, der som hovedregel ikke accepterer nogen ændringer efter kontrollen. Ifølge sagsøgeren er de pågældende tal, som den fik meddelt flere måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen, af helt afgørende betydning for vurderingen af, om fællesskabsinstitutionerne foretog en korrekt konstatering af, at Fællesskabets erhvervsgren havde lidt væsentlig skade.

178 Rådet har for det første gjort gældende, at dette anbringende må afvises fra realitetsbehandling, da det er uden forbindelse med det åbenbart urigtige skøn, som hævdes at være begået. Sagsøgeren kritiserer nemlig herved indirekte fællesskabsinstitutionerne for, at de ikke har givet virksomheden tilstrækkelige oplysninger om de endelige tal og ikke besvaret sagsøgerens spørgsmål om uoverensstemmelsen mellem de foreløbige og de endelige tal. Subsidiært anfører Rådet, at anbringendet er ubegrundet, da det eneste relevante spørgsmål er, om vurderingen af de endelige tal, som disse fremgår af den anfægtede forordning, er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

Rettens bemærkninger

179 Hvad angår anbringendet om, at dette anbringende bør afvises, er det tilstrækkeligt indledningsvis at konstatere, at anbringendet i modsætning til, hvad Rådet gør gældende, har forbindelse med det angivelige fejlskøn. Hvis fællesskabsinstitutio-

nerne nemlig har baseret deres konstateringer på fejlagtige tal, har de fejlvurderet de faktiske omstændigheder og har dermed kunnet foretage et åbenbart urigtigt skøn. Følgelig må anbringendet fremmes til realitetsbehandling.

180 Hvad angår realiteten har Kommissionen i sin skrivelse af 4. oktober 2000 givet sagsøgeren adgang til den ikke-fortrolige udgave af tabellen i et dokument, den udfærdigede i april 2000, og som ifølge Rådet indeholdt foreløbige konklusioner vedrørende skaden. Visse af tallene i dokumentet fra april 2000 var imidlertid forskellige fra dem, der var angivet i informationsdokumentet af 21. september 2000 og den anfægtede forordning. Disse tal vedrørte bl.a. salgsmængden i Fællesskabet, markedsandelen, salgsprisen i Fællesskabet og beskæftigelsen i Fællesskabets erhvervsgren.

181 Det fremgår af sagens akter, at EF-producenterne ikke var enige i tallene vedrørende visse af skadesindikatorerne i dokumentet fra april 2000. Fællesskabsinstitutionerne tog derfor de bemærkninger til efterretning, som Fællesskabets erhvervsgren fremførte under mødet den 6. april 2000 og under den efterfølgende korrespondance.

182 Det er i den forbindelse tilstrækkeligt at konstatere, som Rådet med rette har anført, at en antidumpingprocedure udgør en fortløbende proces, hvorunder mange konstateringer konstant revideres. Det kan derfor ikke udelukkes, at fællesskabsinstitutionernes endelige konklusioner er forskellige fra de konklusioner, der drages på et vist stadium af undersøgelsen. Desuden kan foreløbige tal pr. definition ændres under undersøgelsen. Sagsøgeren kan derfor ikke med rette gøre gældende, at den påstående uoverensstemmelse illustrerer de pågældende tals manglende objektivitet og pålidelighed. Endelig skal skaden være fastslået med hensyn til det tidspunkt, da der træffes eventuel afgørelse om at indføre beskyttelsesforanstaltninger (Domstolens dom af 28.11.1989, sag C-121/86, Metalleftikon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 3919, præmis 34 og 35).

183 Henset til denne retspraksis er sagsøgerens argument om forskellene mellem de foreløbige og endelige konklusioner irrelevant.

184 Det første anbringende kan derfor ikke tages til følge.

b) Vurdering af visse skadesindikatorer

Parternes argumenter

185 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere, at tallene vedrørende markedsandele, salgspriserne for lignende produkter og rentabiliteten viste, at der var lidt en væsentlig skade. Disse tal viser en forskellig udvikling i de økonomiske indikatorer vedrørende situationen for de EF-producenter, som deltog i proceduren mellem 1995 og undersøgelsesperioden.

186 Hvad angår markedsandelen anfører sagsøgeren, at der var uoverensstemmelser mellem tallene, hvorfor konklusionerne herom ikke kan siges at være baseret på et nøjagtigt bevismateriale.

187 Vedrørende salgspriserne anfører sagsøgeren, at det er uforeneligt med den anfægtede forordnings betragtning 10 og 11 og med den omstændighed, at produkterne i de tre kategorier af elektroniske vægte kan erstatte hinanden, at udelukke faktoren vedrørende prisudviklingen for de tre kategorier. Sagsøgeren understreger i den forbindelse, at der ikke under de forudgående antidumpingpro-

cedurer er foretaget en særskilt analyse af hver enkelt produktkategori. Sagsøgeren henviser til betragtning 73 til Rådets forordning (EØF) nr. 993/93 af 26. april 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Japan (EFT L 104, s. 4) og til betragtning 36 til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1103/93 af 30. april 1993 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af visse elektroniske vægte med oprindelse i Singapore og Republikken Korea (EFT L 112, s. 20). Under alle omstændigheder har Rådet efter sagsøgerens opfattelse tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 8, ved at foretage en undersøgelse pr. kategori, da denne bestemmelse ikke indeholder mulighed for at foretage en særskilt vurdering for forskellige kategorier af samme vare.

188 Endvidere bemærker sagsøgeren, at der i de sidste forordninger om indførelse af en endelig antidumpingtold på elektroniske vægte har været anvendt et vejet gennemsnit for salgspriserne og ikke de gennemsnitlige salgspriser for hver kategori. Sagsøgeren henviser herved til betragtning 42 til forordning nr. 468/2001 og til betragtning 52 til forordning nr. 469/2001.

189 Endvidere bestrider sagsøgeren Rådets konklusion om, at salgspriserne faldt, og Rådets udsagn om, at de tal, der viste en forhøjelse af salgspriserne på 17%, var fejlagtige. Det sidstnævnte udsagn modsiges ifølge sagsøgeren af den anfægtede forordnings betragtning 83, og denne modstrid udgør et bevis for, at konstateringen af skaden ikke var baseret på ubestridelige beviser.

190 I øvrigt burde Rådet ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 5, have undersøgt de gennemsnitlige salgspriser og de faktorer, som påvirkede disse priser, såsom den nedadgående tendens i produktionsomkostningerne, der i øvrigt er nævnt i den anfægtede forordnings betragtning 122. Efter sagsøgerens opfattelse viser fællesskabsinstitutionernes nyere praksis, at de faktorer, der påvirker fællesskabspriserne, vurderes samtidig med selve priserne ved afgørelsen af, om ændringerne i

produktionsomkostningerne kan have påvirket EF-erhvervsgrenens salgspriser. Sagsøgeren henviser herved navnlig til betragtning 80 og 81 til Kommissionens forordning (EF) nr. 1612/2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 214, s. 3).

- 191 Hvad angår rentabiliteten anfører sagsøgeren endvidere, at der foreligger en åbenbar modstrid, som gør det umuligt at acceptere Rådets definition af priser, der ikke forvolder nogen skade. Da Fællesskabets erhvervsgren opnåede en fortjenstmargen i løbet af undersøgelsesperioden på omkring 10%, burde Rådet efter sagsøgerens opfattelse have konkluderet, at den globale rentabilitet var tilstrækkelig. Ifølge fællesskabsinstitutionerne udgjorde en fortjenstmargen på 10% det, Fællesskabets erhvervsgren kunne regne med at opnå ved salg af elektroniske vægte inden for Det Europæiske Fællesskab, hvis ikke indførslerne blev dumpet. Efter sagsøgerens opfattelse beroede stigningen i fortjenstmarginen i vidt omfang på den kraftige nedsættelse af produktionsomkostningerne.
- 192 Rådet bestrider, at der er begået et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de økonomiske indikatorer for markedsandelene, salgspriserne og EF-industriens rentabilitet.

Rettens bemærkninger

- 193 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgerens anbringende om forskellene mellem de foreløbige og endelige tal allerede er forkastet i forbindelse med gennemgang af det foregående anbringende.

— Salgspriserne for samme vare

- 194 Rådet har fastslået i den anfægtede forordnings betragtnings betragtning 83, at salgspriserne for elektroniske vægte på EF-markedet faldt med 11% for den øverste kategori, med 18% for den mellemste kategori og med 17% for den laveste kategori. Som svar på en bemærkning, sagsøgeren fremførte under antidumpingproceduren, om, at de gennemsnitlige salgspriser for alle elektroniske vægte under ét var steget inden for den betragtede periode, fastslog Rådet i den anfægtede forordnings betragtning 83 — som Kommissionen havde gjort i sin skrivelse af 23. oktober 2000, om end med en anden formulering — at »[d]enne tilsyneladende stigning [udelukkende skyldtes] ændringer i produktsammensætningen (dvs. betydelige ændringer i salgsmængderne for de forskellige varekategorier mellem 1995 og undersøgelsesperioden)«.
- 195 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har Rådet forklaret den konstaterede forskel mellem den foreløbige beregning, der fremgår af dokumentet fra april 2000, og som udviser en stigning i salgsprisen på 17% for samtlige elektroniske vægte, og den endelige beregning, som denne gang udviser et fald for alle produktkategoriers vedkommende, vurderet særskilt. Det fremgår af Rådets svar, at Kommissionen foretog tre ændringer i den foreløbige beregning, som under ét forklarer de forskellige resultater hvad angår prisudviklingen. For det første indeholdt beregningen i dokumentet fra april 2000 en fejl, da den kun burde have omfattet salg til uafhængige parter, hvilket ikke fremgik af tabellens ordlyd. Herved kom dokumentet fra april 2000 til at udvise en stigning i salgspriserne, selv om beregningen i dette dokument udviste en stigning på 35% i de solgte mængder og en forøgelse af omsætningen på 27% — hvorfor resultatet burde have været et fald i salgsprisen på 6%, hvilket svarer til et indeks på 94 ved anvendelse af den metode, der normalt bruges til beregning af prisudviklingen, som består i, at den samlede værdi af salgene for hvert år divideres med den samlede mængde (127/135), hvor der anvendes et indeks på 100 for begyndelsen af undersøgelsesperioden (1995). For det andet foretog Kommissionen en mindre korrektion i beregningen af udviklingen i salgsmængden. Mens beregningen i dokumentet fra april 2000 udviste en stigning på 35% i de solgte mængder, udgjorde denne stigning kun 29% ifølge såvel Kommissionens som Rådets endelige beregning (jf. den anfægtede forordnings betragtning 79). Denne ændring har selvfølgelig haft virkninger for beregningen af

prisudviklingen. Da stigningen i omsætningen for alle elektroniske vægte under ét udgjorde 27% (jf. betragtning 80), var forholdet mellem denne stigning og stigningen i den samlede salgsmængde 98 (127/129), hvilket svarer til et fald i den samlede pris på ca. 2%. For det tredje beregnede Kommissionen prisudviklingen for hver produktkategori og ikke for alle kategorier under ét, hvilket forklarer den resterende forskel hvad angår prisudviklingen.

196 Det fremgår endvidere af Rådets svar, at når et produkt omfatter flere kategorier, behæftes beregningen af prisudviklingen som helhed (på grundlag af udviklingen i salgsmængden og -værdien) med en skævhed, såfremt priserne og tendenserne i salgsmængden er væsentlig forskellige fra en kategori til en anden, hvilket er et kendt fænomen blandt statistikere. Da dette var tilfældet i denne sag, beregnede Kommissionen prisudviklingen for hver produktkategori. Som fastslået ovenfor i præmis 127-131, er vurderingen for hver enkelt kategori ikke i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 8.

197 Under disse omstændigheder kan fællesskabsinstitutionerne derfor ikke bebrejdes at have begået et åbenbart urigtigt skøn ved ikke at anvende den beregningsmetode, der giver et vejte gennemsnit for salgspriserne. I alt fald er der ingen oplysninger i sagens akter, som afkræfter den beregning, hvorefter salgspriserne for alle kategorier under ét faldt med ca. 2% i 1995 og undersøgelsesperioden og ikke steg med 17%, som den foreløbige beregning viste.

198 Endelig er det irrelevant, når sagsøgeren argumenterer med, at prisudviklingen burde have været vurderet sammen med de faktorer, som påvirker prisen, såsom udviklingen inden for Fællesskabet af produktionsomkostningerne og produktiviteten for det relevante produkt. Ganske vist kunne fællesskabsinstitutionerne undertiden også have undersøgt andre faktorer samtidig med prisundersøgelsen, men denne undersøgelse foretages for hvert enkelt tilfælde for sig, hvorfor den kan variere efter de pågældende omstændigheder. De faktorer, som sagsøgeren har påberåbt sig, blev under alle omstændigheder — som anført af Rådet — taget med i

betragtning ved vurderingen af rentabiliteten og i Rådets endelige konklusioner vedrørende skaden. Fællesskabsinstitutionerne har derfor foretaget den undersøgelse af »faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet«, som kræves efter grundforordningens artikel 3, stk. 5.

— Rentabilitet og virkning af euroens indførelse

- 199 Rådet har fastslået i den anfægtede forordnings betragtning 89, at »EF-erhvervs-grenens rentabilitet [ikke nåede] op på det niveau, som med rimelighed kunne have forventes i undersøgelsesperioden, på grund af pristrykket fra dumpingimporten«. Efter sagsøgerens opfattelse er denne konklusion i modstrid dels med den anfægtede forordnings betragtning 131, hvoraf fremgår, at en fortjenstmargen på 10% blev anset for nødvendig til at sikre EF-erhvervs-grenens levedygtighed, dels med betragtning 84, hvori det fastslås, at »[u]dviklingen i erhvervs-grenens generelle salgskraft steg fra et lille overskud i 1995 til ca. 10% i undersøgelsesperioden«, hvorimod »[r]entabiliteten inden for den laveste kategori faldt [...] fra et lille overskud i 1995 til betydelige tab i undersøgelsesperioden (ca. 20%)«.
- 200 Rådet har med rette gjort gældende, at når henses til samtlige omstændigheder, udgjorde fortjenstmarginen blot minimumsbetingelsen for EF-erhvervs-grenens overlevelse, der dog i den foreliggende sag var utilstrækkelig på grund af den virkning, som den forestående indførelse af euroen havde. Kommissionen har forklaret i punkt 4.4.7 i informationsdokumentet af 21. september 2000, at EF-erhvervs-grenens normale fortjeneste udgjorde 10%. Den kunne imidlertid ikke nå på dette niveau i årene inden virkningen af den forestående indførelse af euroen satte ind. Derimod var EF-erhvervs-grenens rentabilitet tilstrækkelig inden for under-søgelsesperioden til at sikre dens levedygtighed på grund af denne virkning, som medførte en forhøjelse af salgsmængderne.

201 Det må derfor fastslås, som det fremgår af den anfægtede forordnings betragtning 85-88, at fællesskabsinstitutionerne neutraliserede virkningen for rentabiliteten af den forestående indførelse af euroen, idet de konkluderede, at rentabiliteten ville have været utilstrækkelig, hvis ikke denne virkning var indtrådt. Det bemærkes, at indførelsen af en antidumpingtold er en foranstaltning, som har virkninger for fremtiden. Når henses til det vide skøn, som tilkommer fællesskabsinstitutionerne, var de berettiget til at se bort fra virkningerne af euroens indførelse ved vurderingen af EF-erhvervsgrenens rentabilitet uden at gøre sig skyldige i et åbenbart urigtigt skøn.

202 Det andet anbringende kan derfor ikke tages til følge.

c) Spørgsmålet, om der var indtrådt en væsentlig skade og vurderingen af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

203 Hvad angår faktorerne vedrørende markedsfordelingen og udviklingen i gennemsnitspriserne for alle elektroniske vægte i de tre kategorier har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ikke har foretaget en objektiv vurdering, da det konkluderede, at der var indtrådt en væsentlig skade for en EF-erhvervsgren, idet en sådan vurdering ville have vist, dels at EF-erhvervsgrenens markedsandele steg mellem 1995 og undersøgelsesperioden, dels at produktionsomkostningerne samtidig faldt. Desuden har Rådet tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 8, da dets konklusioner vedrørende skaden ikke burde have været baseret på disse tal.

204 Rådet anfører, at sagsøgeren blot har gentaget sin argumentation i forbindelse med det andet anbringendes andet led.

Rettens bemærkninger

205 Sagsøgeren har her fremført de samme argumenter, som allerede er blevet behandlet ovenfor i præmis 127-131, 180-184 og 198, og som Retten har forkastet.

206 Det tredje anbringende kan derfor ikke tages til følge.

d) Begyndelsen og kulminationen af virkningen som følge af den forestående indførelse af euroen

Parternes argumenter

207 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af virkningen for EF-erhvervsgrenen af den forestående indførelse af euroen. På grund af de væsentlige uoverensstemmelser mellem de oplysninger, som fællesskabsinstitutionerne har baseret sig på ved vurderingen af virkningen af euroens indførelse, og deres konklusioner, er den anfægtede forordning ifølge sagsøgeren ikke baseret på et positivt og uigendriveligt bevismateriale og indeholder ikke nogen objektiv undersøgelse. Vedrørende den hævdede sammenhæng mellem forbedringen af rentabiliteten og euroens indførelse bemærker sagsøgeren, at den pågældende forbedring skyldtes lavere omkostninger og ikke den forestående indførelse af euroen.

208 Rådet har heroverfor gjort gældende, for det første, at sagsøgerens argument er irrelevant, da denne ikke bestrider virkningen af euroens indførelse som sådan, men

blot perioden for virkningen heraf. For det andet har sagsøgeren ikke fremlagt noget bevis for, at fællesskabsinstitutionernes vurdering var fejlagtig.

Rettens bemærkninger

- 209 Det må konstateres, at sagsøgeren ikke som sådan har bestridt virkningen af euroens indførelse, men blot gyldigheden af beviserne for Rådets vurdering af tidspunktet for begyndelsen og kulminationen af denne virkning.
- 210 Hvad angår begyndelsestidspunktet for virkningen af den forestående indførelse af euroen fandt fællesskabsinstitutionerne, at denne indtraf i 1997, hvorimod sagsøgeren mener, det var i 1998, til støtte for hvilket denne henviser til et ikke-fortroligt resumé af Bizerbas svar af 17. november 1999 på spørgeskemaet. Det angives i dette dokumentets punkt I.1, at »indførelsen af euroen heldigvis medførte en midlertidig stigning i efterspørgslen siden sidste kvartal af 1998«. I Bizerbas skrivelse af 10. april 2000 hedder det, at »på grund af euroens indførelse begyndte omsætningen som følge af EF-salg at stige lidt i 1998 og inden for undersøgelsesperioden«, men at »den potentielle stigning på det samlede EF-marked [for elektroniske vægte var] meget større, nemlig ca. 50% mellem 1997 og undersøgelsesperioden på grund af den [forventede] udskiftning af [elektroniske] vægte i forbindelse med euroens indførelse«. Endelig fremgår det af den grafiske fremstilling, som Bizerba medsendte i sin skrivelse af 10. april 2000, at salgene af samtlige elektroniske vægte steg fra 1996. De oplysninger, der er fremlagt af Bizerba, er altså undertiden selvmodsigende og i hvert fald usikre.
- 211 Da fællesskabsinstitutionerne under dumpingundersøgelserne skal undersøge alle de oplysninger, de modtager af den pågældende EF-erhvervsgren, er det muligt, at

oplysningerne i den anfægtede forordning, som er baseret på de endelige oplysninger, er forskellige fra dem, som en virksomhed har afgivet på et givet tidspunkt, navnlig når disse oplysninger indeholder modsigelser eller uoverensstemmelser, eftersom der på dette område tilkommer Fællesskabets institutioner et vidt skøn. Desuden var der, som det fremgår af Bizerbas erklæringer af 10. april 2000, en stærk ekspansion i hele Fællesskabets marked for elektroniske vægte mellem 1997 og undersøgelsesperioden. Rådet var derfor berettiget til at antage, at den første virkning af euroens indførelse allerede var mærkbar i 1997. Desuden har sagsøgeren ikke fremlagt beviser for, at Fællesskabets institutioner har taget fejl på dette punkt.

212 Fællesskabsinstitutionerne antog, at tidspunktet for kulminationen af virkningen af euroens indførelse indtraf 1999, hvorimod sagsøgeren er af den opfattelse, at det skete i løbet af 2001 og henviser til støtte herfor til de af Fællesskabets erhvervsgren fremlagte oplysninger.

213 Den omstændighed, at konklusionerne fra Fællesskabets institutioner ikke svarer helt og holdent til alle den pågældende EF-erhvervsgrens angivelser, er ikke ensbetydende med, at Fællesskabets institutioner har foretaget et åbenbart urigtigt skøn. Det fremgår af punkt 7.4 i Kommissionens skrivelse af 4. oktober 2000, at Kommissionen baserede sine forudsigelser på de oplysninger, som EF-erhvervsgrenen afgav vedrørende virkningen af euroens indførelse. Rådet har anført i svarskriftet, at fællesskabsinstitutionernes forudsigelser om, at virkningerne af den forestående indførelse af euroen ville kulminere i 1999, var baseret på denne analyse. Endvidere skal bemærkes, at det fremgår af EF-producenternes klage, at virkningen af euroens indførelse efter deres opfattelse ville fortage sig i perioden mellem 2000 og 2003. Endelig bemærkes, at den anfægtede forordning ganske vist angiver, at virkningen af euroens indførelse kulminerede i 1999, men også angiver, at den midlertidige stigning i salgene havde varet ved indtil 2000. Det fastslås udtrykkeligt i forordningens betragtning 64, at euroens indførelse havde medført, at visse salg var

blevet fremskyndet fra en periode (perioden mellem 2001 og 2004) til en anden periode (perioden mellem 1997 og 2000). Ifølge den anfægtede forordning havde virkningen af euroens indførelse således endnu ikke fortaget sig i 1999.

214 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt bevis for, at fællesskabsinstitutionernes forudsigelser var åbenbart urigtige og ikke baseret på positivt bevismateriale. Sagsøgeren har heller ikke godtgjort, at Rådets konklusioner vedrørende skaden ville have været anderledes, hvis den første virkning af euroens indførelse var indtruffet i slutningen af 1998 og kulmineret i 2001. Under alle omstændigheder havde euroens indførelse virkninger under undersøgelsesperioden.

215 Det fjerde anbringende kan derfor ikke tages til følge.

216 Følgelig må det andet anbringendes tredje led forkastes.

6. Fjerde led: fællesskabsinstitutionernes åbenbare fejlskøn ved vurderingen af den faktiske dumpingmargins størrelse

a) Parternes argumenter

217 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 5, har foretaget et åbenbart fejlskøn vedrørende størrelsen af den faktiske dumpingmargin. Prisunderbudsmarginerne for elektroniske vægte med oprindelse i de pågældende lande i forhold til vægte i Fællesskabet var nemlig betydelig større end den faktiske dumpingmargin. Selv om den hævdede

dumpingpraksis blev bragt til ophør, ville det derfor ikke medføre nogen væsentlig ændring af underbudsmarginen. Efter sagsøgerens opfattelse bør dumpingmarginen og underbudsmarginen derfor sammenlignes. Sagsøgeren mener, at en sådan sammenligning kan afsløre, at skaden skyldes andre faktorer end dumping.

- 218 Rådet bestrider, at fællesskabsinstitutionerne er forpligtet til at sammenligne underbudsmarginen og dumpingmarginen, som er vanskeligt indbyrdes sammenlignelige. Uanset den faktiske underbudsmargin må dumpingmarginen i sig selv altid anses for relevant ved konstateringen af skaden, såfremt den overstiger minimumsgrænsen i grundforordningens artikel 3, stk. 4.

b) Rettens bemærkninger

- 219 Det bemærkes, at grundforordningen ikke indeholder bestemmelser om, at dumpingmarginerne skal sammenlignes med underbudsmarginerne, og at sammenligningen i tilfælde af, at dumpingmarginen er mindre end underbudsmarginen, skal vise, at skaden for EF-erhvervsgrenen ikke skyldes dumping, men andre faktorer, såsom eksportørernes naturlige omkostningsfordele.

- 220 Fællesskabsinstitutionerne kan derfor ikke kritiseres for, at de ikke har foretaget en sådan sammenligning. Ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 3, skal undersøgelsen af, om prisen på samme varer fra EF-erhvervsgrenen er blevet underbudt, foretages i forbindelse med undersøgelsen af dumpingimportens virkning på priserne, mens vurderingen af de forskellige faktorer, herunder størrelsen af den faktiske dumpingmargin, ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 5, skal foretages i forbindelse med undersøgelsen af dumpingimportens virkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Rådet har beskrevet sin undersøgelse af

prisunderbuddet i den anfægtede forordnings betragtning 72-74 og har i den anfægtede forordnings betragtning 90 undersøgt størrelsen af den faktiske dumpingmargin, som denne er angivet ovenfor. Ved vurderingen af skaden har Rådet således taget hensyn til en af de faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5, og var ikke forpligtet til at sammenligne med underbudsmarginen.

221 Følgelig må det andet anbringende fjerde led forkastes som ubegrundet.

7. Femte led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, hvad angår hensyntagen til tal fra Eurostat

a) Parternes argumenter

222 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådets konklusion om, at der var tilføjet EF-erhvervsgrenen væsentlig skade, er truffet i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 3, jf. artikel 3, stk. 2, da Rådet ved bestemmelsen af importmængden henholdt sig til statistikker fra Eurostat, hvori var medregnet indførsler af andre produkter end det relevante.

223 Produktbeskrivelsen i KN-kode 8423 8150 indbefatter produkter, der ikke er omfattet af proceduren, da det anvendte kriterium for at medtage produktet omfatter enhver type vægt til erhvervsformål, som kan veje genstande på mindre end 30 kg. Ifølge sagsøgeren har Rådet erkendt, at KN-kode 8423 8150 omfatter andre vægte end elektroniske vægte.

- 224 Sagsøgeren henviser endvidere til tallene i en markedsundersøgelse, som er udført af de EF-producenter, der indgav klagen, og hvorefter kun 50% af de indførsler fra Kina, som henføres til nævnte kode, var elektroniske vægte, som var omfattet af den anfægtede forordning.
- 225 Sagsøgeren afviser Rådets erklæring om, at det fremgår af samtlige de indhentede beviser, at der kun blev eksporteret elektroniske vægte fra de pågældende lande. Ifølge sagsøgeren fremlagde forskellige parter under undersøgelsen de første beviser for, at Eurostat ikke var en pålidelig kilde til at fastslå mængden af importerede elektroniske vægte. Hvad for det andet angår de indførsler, der blev foretaget under KN-kode 8423 8150, anfører sagsøgeren, at de eksportører og importører, der medvirkede i undersøgelsen, kun eksporterede og importerede elektroniske vægte, hvorfor de ikke kunne bevise, at også andre produkter blev importeret under denne kode. For det tredje var Kommissionen ifølge sagsøgeren bekendt med, at der fandtes kinesiske producenter, som fremstillede andre vægte end elektroniske vægte. Da disse vægte imidlertid ikke var omfattet af undersøgelsen, kunne det ikke antages, at de pågældende eksporterende producenter medvirkede i Kommissionens undersøgelse. For det fjerde anfører sagsøgeren, at importmængden fra Kina burde have været bestemt på grundlag af de verificerede tal for de tre kinesiske eksportører. For det femte viser de tal fra Eurostat vedrørende de gennemsnitlige importpriser, som fremgår af bilaget til klagen, efter sagsøgerens opfattelse klart, at Eurostat heller ikke var nogen pålidelig kilde hvad angår Kina. Der var ifølge sagsøgeren flere faktorer, som viste, at tallene fra Eurostat ikke kunne bruges.
- 226 Endelig anfører sagsøgeren, at Rådet under flere nyere antidumpingprocedurer i forbindelse med konstateringen af skaden har bestridt relevansen af Eurostats statistikker, fordi den KN-kode, som det relevante produkt henhørte under, indbefattede produkter, som ikke var omfattet af den løbende procedure. Sagsøgeren henviser her bl.a. til betragtning 35 til Rådets forordning (EF) nr. 2313/2000 af 17. oktober 2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig

opkrævning af den midlertidige told på importen af visse katodestrålerør til farvefjernsyn med oprindelse i Indien og Republikken Korea og om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen med oprindelse i Litauen, Malaysia og Folkerepublikken Kina (EFT L 267, s. 1). Denne opfattelse bekræftes af Domstolens dom af 27. november 1991 i sagen Gimelec m.fl. mod Kommissionen (sag C-315/90, Sml. I, s. 5589, præmis 13 og 14).

227 Rådet bestrider ikke, at KN-kode 8423 8150 også finder anvendelse på andre vægte end dem, der var omfattet af undersøgelsen, og at Eurostat-tallene ikke sonderer mellem de forskellige modeller, der er omfattet af denne kode. Ifølge Rådet fremgik det imidlertid af alt det indhentede bevismateriale, inklusiv dokumentationen fra de eksportører og importører, som medvirkede i undersøgelsen, at der kun blev eksporteret elektroniske vægte fra de pågældende lande. Desuden påpeger Rådet, at de af fællesskabsinstitutionerne modtagne oplysninger kun vedrørte mindre end 50% af de samlede indførsler, fordi eksportørerne, navnlig de kinesiske eksportører, kun i meget ringe omfang medvirkede i undersøgelsen. Blot fordi der kun var begrænsede oplysninger til rådighed vedrørende udførslerne fra Kina, kan det ikke konkluderes, at Rådet har overskredet grænserne for sin skønsbeføjelse ved at basere sin vurdering på tallene fra Eurostat.

b) Rettens bemærkninger

228 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne ikke har baseret deres konklusioner vedrørende importmængden på et positivt bevismateriale, da de fastslog importmængden på grundlag af Eurostats statistikker, selv om de var klar over, at KN-koden 8423 8150 omfattede andre varer end elektroniske vægte. Retten skal derfor begrænse sin behandling af anbringendet om, at der ved bestemmelsen af importmængden blev anvendt tal fra Eurostat, til dette særlige aspekt.

- 229 Sagsøgeren henviser i den forbindelse til dommen i sagen Gimelec m.fl. mod Kommissionen, som er nævnt ovenfor i præmis 226 (præmis 13 og 14). I denne dom udtalte Domstolen:

»Det bemærkes, at Kommissionen i denne sag med rette kunne lægge de oplysninger til grund, som var fremkommet ved undersøgelsen, selv om disse oplysninger ikke stemte overens med de af Fællesskabet udarbejdede statistikker, som sagsøgerne har anvendt. Som Kommissionen nemlig har anført, hvilket sagsøgerne ikke har bestridt, kan Fællesskabets statistikker ikke tilvejebringe noget bevis, da de henfører de elektriske motorer under et kapitel i toldtariffen, som også omfatter andre produkter.

Heraf følger, at Kommissionen har fastlagt den omhandlede imports omfang på grundlag af de oplysninger, den med rimelighed kunne råde over.«

- 230 Det fremgår af denne retspraksis, at fællesskabsinstitutionerne ikke begår noget åbenbart urigtigt skøn, når de baserer sig på oplysninger, som de med rimelighed kunne råde over. Det fremgår ligeledes af retspraksis, at fællesskabsinstitutionerne ikke er bundet af svarene fra de berørte parter, hvis disse kun i ringe omfang har medvirket i undersøgelsen, og de tal, der er fremlagt af en eller to af de berørte virksomheder, derfor ikke kan anses for repræsentative (jf. i denne retning Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 65).

- 231 I den foreliggende sag antog fællesskabsinstitutionerne, at Eurostats tal burde anvendes under den foreliggende undersøgelse ved bestemmelse af importmængden fra de pågældende lande, selv om KN-kode 8423 8150 også kunne omfatte andre produkter end elektroniske vægte såsom tælle- og kontrolvægte, da Kommissionen ikke under undersøgelsen havde modtaget nogen oplysninger, som viste, at der fra de pågældende lande blev importeret andre vægte end elektroniske vægte til Fællesskabet.

232 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har Rådet præciseret, at fællesskabsinstitutionerne ikke uden videre lagde tallene fra Eurostat til grund. Hvad angår importen fra Kina i årene fra 1995 til 1998 og i undersøgelsesperioden som helhed fandt Kommissionen således, at de af Eurostat angivne mængde var alt for høje og de af denne angivne priser alt for lave. F.eks. angav Eurostat for 1995 en gennemsnitlig pris på 7 EUR pr. enhed. Det var derfor klart, at disse priser ikke vedrørte komplette elektroniske vægte, men kun importdele. Kommissionen justerede derfor Eurostats tal. Ifølge Rådet medførte Kommissionens justeringer, at importmængderne blev bragt ned på et mere plausibelt niveau for enhederne, som syntes rimelige henset til de tal, der var angivet af de kinesiske eksportører, som havde medvirket i undersøgelsen, graden af de kinesiske producenters medvirken og vurderingerne fra den EF-erhvervsgren, som havde indgivet klagen. Ved undersøgelsen anvendte Kommissionen derfor de tal, som blev meddelt sagsøgeren i informationskrivelsen af 21. september 2000. I øvrigt var sagsøgeren ifølge Rådet bekendt med, at der var foretaget en justering af de uforarbejdede tal fra Eurostat, men bestred den ikke. Sagsøgeren hævdede blot, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at Eurostats tal kun omfattede elektroniske vægte.

233 I sit svar har Rådet også oplyst Retten om de tal fra Eurostat, som justeringen blev foretaget på grundlag af. Disse tal afviger rent faktisk fra de Eurostat-tal, som Fællesskabets erhvervsgren havde vedlagt sin klage. Som begrundelse for denne uoverensstemmelse har Rådet forklaret under retsmødet, at Eurostats tal konstant revideres, hvorfor de uforarbejdede tal fra denne, som Kommissionen anvendte ved slutningen af sin undersøgelse, ikke er identiske med de tal, som var tilgængelige på tidspunktet for klagens indgivelse.

234 Det fremgår af de tal fra Eurostat, som Rådet har fremsendt, at importmængden fra Kina i undersøgelsesperioden udgjorde 47 658 enheder. Det af Kommissionen anvendte tal var imidlertid 16 827 enheder efter justering. I stedet for at anvende det tal på 63 894 enheder, som udførslerne fra de tre pågældende lande ifølge Eurostat

udgjorde, anvendte Kommissionen også her et mindre tal, nemlig 33 063 enheder. På samme måde var indførslerne fra Kina i 1995 angivet til 21 289 enheder i tallene fra Eurostat, hvorimod Kommissionen anvendte et tal på 3 456 enheder, og hvad angår indførslerne fra de tre pågældende lande nåede Eurostat frem til en samlet mængde på 32 686 enheder, hvorimod Kommissionen vurderede dem til 14 853 enheder.

- 235 Det fremgår af den anfægtede forordnings betragtning 63, 70 og 71, at tallene fra Eurostat blev lagt til grund for vurderingen af Fællesskabets forbrug, importmængden og dermed markedsandelene. Ifølge Rådets forklaringer er disse tal altså justerede og udviser en samlet mængde i indførslerne på 33 063 enheder inden for undersøgelsesperioden.
- 236 Det fremgår imidlertid af den anfægtede forordnings betragtning 105, at de eksporterende producenter, som medvirkede i undersøgelsen, inden for undersøgelsesperioden eksporterede næsten 15 000 enheder, heraf 97% i den laveste produktkategori.
- 237 Der er således en væsentlig forskel mellem tallene fra de eksporterende producenter, som medvirkede i undersøgelsen, og de justerede tal fra Eurostat. I den forbindelse påpeger Rådet, at eksportørerne, navnlig de kinesiske, i meget ringe omfang medvirkede i undersøgelsen. Under retsmødet præciserede Rådet, at det fremgik af en rapport fra sammenslutningen af kinesiske producenter af vægte — som Rådet ikke foreslog optaget i sagens akter — at der var 15 selskaber, som opererede på markedet. Af disse 15 selskaber medvirkede kun tre i undersøgelsen. Ifølge Rådet havde en meget stor andel af disse selskaber altså ikke medvirket i undersøgelsesproceduren, og i betragtning af de tal fra Eurostat, som viste forskellen mellem de faktiske effektuerede og registrerede salg, havde fællesskabsinstitutionerne gode grunde til at tro, at en stor del af disse selskaber faktisk eksporterede, men ikke medvirkede i undersøgelsen.

- 238 Ifølge grundforordningens artikel 18 kan der i tilfælde af manglende medvirken træffes afgørelse »på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger«, der om muligt skal kontrolleres på grundlag af oplysninger fra andre uafhængige kilder, der måtte være tilgængelige, såsom officielle importstatistikker.
- 239 Hvad angår den foreliggende sag fremgår det af den anfægtede forordnings betragtning 5, at med undtagelse af en taiwansk eksporterende producent medvirkede samtlige eksporterende producenter, herunder de tre kinesiske selskaber, som producenterne inden for Fællesskabets erhvervsgren havde nævnt i deres klage, rent faktisk i undersøgelsen. Den omstændighed, at der kun var nævnt tre kinesiske selskaber i klagen fra EF-erhvervsgrenen, er ikke ensbetydende med, at der ikke fandtes andre kinesiske eksporterende producenter på markedet. Følgelig kan Fællesskabets institutioner ikke kritiseres for at have antaget, at visse eksporterende producenter ikke havde medvirket i undersøgelsen. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren under retsmødet fremførte, at rapporten fra sammenslutningen af de kinesiske producenter af vægte var vedlagt besvarelserne af Kommissionens spørgeskema. Sagsøgeren nævnte i sin besvarelse af det afsnit i spørgeskemaet, som vedrører den pågældende virksomheds status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, seks hovedproducenter af elektroniske vægte, herunder de tre selskaber, som medvirkede i undersøgelsen.
- 240 Hvad angår sagsøgerens argument om, at den omhandlede KN-kode også omfattede andre produkter end elektroniske vægte, bemærkes, at Kommissionen med rette justerede tallene fra Eurostat, fordi den fandt, at der var importeret andre produkter under denne kode (nemlig i den foreliggende sag reservedele), og lagde sluttelig et tal på 33 063 enheder til grund. Efterfølgende modtog fællesskabsinstitutionerne ingen oplysninger, som viste, at dette tal også omfattede importen af andre produkter end elektroniske vægte. Sagsøgeren har endvidere ikke fremlagt nogen dokumentation til støtte herfor. Som følge heraf var Kommissionen, selv om den pågældende kode også omfatter andre produkter, berettiget til at antage, at tallet på 33 063 enheder kun vedrørte importen af elektroniske vægte. Det skal herved

bemærkes, at der tilkommer fællesskabsinstitutionerne et vidt skøn, og at det, som angivet ovenfor i præmis 119, påhviler sagsøgeren at fremlægge tilstrækkelige beviser til, at Retten har grundlag for at fastslå, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt sådanne beviser.

241 Efter de i sagen foreliggende omstændigheder må det derfor antages, at Fællesskabets institutioner ikke har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at anvende de justerede tal fra Eurostat som grundlag for vurderingen af forbruget i Fællesskabet og bestemmelsen af den samlede importmængde fra de pågældende lande samt af Fællesskabets og importørernes markedsandele.

242 Det andet anbringendes femte led kan derfor ikke tages til følge. Herefter må det andet anbringende i det hele forkastes.

C — Det tredje anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6

1. Indledning

243 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6, da det har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved bedømmelsen af årsagsforbindelsen.

244 Spørgsmålet om årsagsforbindelsen er behandlet i den anfægtede forordnings betragtning 98-116. Det konkluderes herom i betragtning 115 og 116:

»På baggrund af det tidsmæssige sammenfald mellem på den ene side det fastlagte prisunderbud og den betydelige stigning i markedsandelen for dumpingimporten fra de pågældende lande og på den anden side EF-erhvervsgrenens tilsvarende tab af markedsandele og faldende salgspriser konkluderes det, at dumpingimporten med oprindelse i de pågældende lande har påført EF-erhvervsgrenen væsentlig skade.

Det konkluderes derfor, at dumpingimporten med oprindelse i de pågældende lande har påført EF-erhvervsgrenen væsentlig skade. Selv om andre faktorer kan have bidraget hertil, er de ikke tilstrækkelige til at bryde årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den skade, der er påført EF-erhvervsgrenen.«

245 Sagsøgeren har fremført flere argumenter til støtte for sit tredje anbringende. Disse argumenter er for de flestes vedkommende de samme som dem vedrørende konstateringen af skaden, der er gennemgået ovenfor ved behandlingen af det andet anbringende. Der skal derfor i givet fald henvises til de foregående præmisser. Sagsøgerens argumentation kan opdeles i fire led.

2. Første led: rentabiliteten

a) Parternes argumenter

246 Sagsøgeren har gjort gældende, at EF-erhvervsgrenens rentabilitet steg væsentligt mellem 1995 og undersøgelsesperioden, hvilket ifølge sagsøgeren er bevis for, at dumpingimporten ikke havde nogen virkning. Ifølge sagsøgeren modsiges Rådets

udtalelse i den anfægtede forordnings betragtning 102 om, at dumpingimporten »havde negative følgevirkninger for EF-erhvervsgrenens rentabilitet« af oplysningerne i den anfægtede forordnings betragtning 84, hvorefter »[u]dviklingen i EF-grenens generelle salgsfortjeneste steg fra et lille overskud i 1995 til ca. 10% i undersøgelsesperioden«.

247 Rådet bestrider sagsøgerens argumenter.

b) Rettens bemærkninger

248 Det er tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgeren ikke omtaler virkningen af euroens indførelse. Der skal herom henvises til præmis 199-202 ovenfor, hvori det er påvist, at dette argument er ubegrundet, og at det snarere vedrører skaden end årsagsforbindelsen.

3. *Andet led: udviklingen i salgspriserne*

a) Parterne's argumenter

249 Sagsøgeren har gjort gældende, at prisfaldet i modellerne for elektroniske vægte i den øverste og mellemste kategori ikke kunne skyldes indførslerne fra de pågældende lande. Ifølge Rådets egne konklusioner var den mængde, som Fællesskabets indførsler af vægte i den mellemste og øverste kategori udgjorde, ubetydelig. Rådet har ikke undersøgt og forklaret, hvorfor priserne i den mellemste

kategori endog faldt mere end i den laveste kategori, og hvorfor også prisfaldet i den øverste kategori var af nogenlunde samme størrelse.

250 Efter sagsøgerens opfattelse skyldtes prisfaldet det klassiske fænomen, hvorefter prisen på elektroniske produkter har en naturlig tendens til at falde i takt med de teknologiske fremskridt. Således har fællesskabsinstitutionerne forsømt at foretage en undersøgelse af udviklingen i produktionsomkostningerne i den mellemste og øverste kategori og i den forbindelse vurdere indførslernes virkning for prisudviklingen på elektroniske vægte i disse kategorier. Ifølge sagsøgeren er henvisningen til kategoriernes indbyrdes prispåvirkning irrelevant. Prisfaldet på elektroniske vægte i den mellemste og øverste kategori har ikke efter sagsøgerens opfattelse medført en nedgang i rentabiliteten inden for disse kategorier. Den er tværtimod blevet forøget.

251 Endvidere anfører sagsøgeren, at fællesskabsinstitutionerne ikke har taget behørigt hensyn til, at fremkomsten af store brugere medførte et prisfald på grund af en forskydning af købekraften. Efter sagsøgerens opfattelse beror fejlskønnet på, at fællesskabsinstitutionerne tog hensyn til strukturændringerne og/eller fusioner af selskaber, som ikke hører til den pågældende EF-erhvervsgren. Hermed har fællesskabsinstitutionerne ikke godtgjort, at forøgelsen af supermarkedernes købekraft ikke forvoldte den væsentlige skade, som er omtalt i den anfægtede forordnings betragtning 113 og 114.

252 For at godtgøre, at det påståede prisfald i hver af de tre kategorier af elektroniske vægte har medført en væsentlig skade for samme vare, er det efter sagsøgerens opfattelse også nødvendigt at godtgøre, at disse prisfald har påvirket rentabiliteten i hver af disse tre kategorier. Fællesskabets erhvervsgren havde imidlertid betydelige fortjenester, og hvis salgspriserne faldt, men fortjenesten var høj nok, medførte indførslerne ingen væsentlig skade. Den fortjeneste af oligopolistisk karakter, som Fællesskabets producenter havde opnået, kan være blevet formindsket på grund af konkurrencen fra indførslerne.

253 Rådet bestrider sagsøgerens argumenter.

b) Rettens bemærkninger

254 Hvad angår argumentet om, at fællesskabsinstitutionerne ikke har taget hensyn til virkningerne af den forhøjede produktivitet på salgspriserne, er det fornødent alene at bemærke, at dette spørgsmål allerede er behandlet ovenfor i præmis 198, hvori argumentets irrelevans blev fastslået. Hvad angår argumentet om, at prisfaldet på modellerne for elektroniske vægte i den øverste og mellemste kategori skyldtes en væsentlig nedgang i produktionsomkostningerne, er også dette argument behandlet ovenfor i præmis 198. Hvad angår kategoriernes indbyrdes prispåvirkning, som er omhandlet i den anfægtede forordnings betragtning 88, og hvorefter »[...] pristrykket fra dumpingimporten også har kunnet mærkes i de mellemste og øverste kategorier, fordi priserne i den ene kategori uvægerligt vil påvirke priserne i de andre kategorier«, bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremført omstændigheder til afkræftelse af Rådets analyse. Desuden har fællesskabsinstitutionerne, som det fremgår af den anfægtede forordnings betragtning 114, undersøgt virkningen af en produktionsstigning på priserne i forbindelsen med undersøgelsen af andre faktorer. Sagsøgeren har ikke godtgjort, hvorledes fællesskabsinstitutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn, da de fastslog, at produktionsstigningerne ikke afkræftede den konstaterede årsagsforbindelse.

255 I øvrigt skal det vedrørende anbringendet om fremkomsten af store brugere bemærkes, at Rådet har undersøgt denne faktor, som sagsøgeren selv har erkendt. Det hedder således i den anfægtede forordnings betragtning 113:

»I hele Fællesskabet er markedsandelen for de store brugere (f.eks. store supermarkedskæder) steget betydeligt, mens andelen for de små brugere er faldet. Denne strukturændring har generelt set øget brugerindustriens købekraft, og det er sandsynligt, at den har udøvet et vist tryk på gennemsnitspriserne.«

256 Rådet udtaler i den anfægtede forordnings betragtning 114:

»Som nævnt i betragtning 59 har EF-erhvervsgrenens struktur også ændret sig betydeligt i den betragtede periode. Som reaktion på disse markedsændringer blev antallet af selskaber skåret ned, og produktiviteten blev forbedret (jf. betragtning 90). Det konkluderedes, at den interne konkurrence på markedet, der skyldtes strukturændringer i Fællesskabets detailsektor, ikke brød årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den skade, der er påført EF-erhvervsgrenen.«

257 Rådet har altså i den foreliggende sag undersøgt fremkomsten af store brugere. I øvrigt har sagsøgeren anlagt en fejlagtig fortolkning af begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet«, når denne hævder, at fejlskønnet skyldtes, at fællesskabsinstitutionerne tog hensyn til strukturændringer og/elle fusioner af selskaber, som ikke tilhører den pågældende EF-erhvervsgren. Ifølge sagsøgeren omfatter dette begreb kun de EF-producenter, som har deltaget i undersøgelsen. Det fremgår imidlertid af grundforordningens artikel 4, stk. 1, at begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet« opfatter samtlige producenter i Fællesskabet af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede produktion i Fællesskabet af sådanne varer.

258 Hvad angår sagsøgerens anbringende om, at det påhvilede Fællesskabets institutioner at påvise virkningen af prisfaldene på rentabiliteten i hver af de tre kategorier, skal henvises ovenfor til præmis 127-131. Det er her tilstrækkeligt at konstatere, som anført af Rådet, at fællesskabsinstitutionerne ikke var forpligtet til at foretage en særskilt analyse af skaden og årsagsforbindelsen for hver produktkategori. Som det fremgår af den anfægtede forordnings betragtning 84, havde indførslerne af modellerne i den laveste kategori, som udgjorde 97% af de samlede indførsler, særlig graverende følger, da EF-erhvervsgrenen led væsentlige tab inden for undersøgelsesperioden i den laveste kategori.

259 Det er derfor ikke godtgjort, at fællesskabsinstitutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn.

4. Tredje led: beregningen af prisunderbuddet

a) Parternes argumenter

260 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne kun har foretaget en beregning af prisunderbuddet for modellerne af elektroniske vægte i den laveste kategori, hvorfor institutionernes betragtninger om årsagsforbindelsen er ufor-
enelige med afgrænsningen af »samme vare«.

261 Rådet bestrider sagsøgerens argument.

b) Rettens bemærkninger

262 Den anfægtede forordnings betragtning 73 lyder:

»Langt de fleste af de modeller, som de samarbejdsvillige eksporterende producenter solgte i Fællesskabet, tilhørte den laveste kategori (mere end 97%). Beregningerne omfattede derfor ikke de mindre mængder af modeller i den mellemste og øverste kategori, da de ikke blev anset for repræsentative.«

263 Kommissionen havde i informationsdokumentet af 21. september 2000 forklaret, at beregningen af »prisunderbudsmarginerne og de marginer, som var fastsat på grundlag af produktionsomkostningerne, forhøjet med en rimelig fortjeneste, af hensyn til en loyal sammenligning var foretaget under anvendelse af tilsvarende modeller i den laveste kategori, som blev fremstillet og solgt af Fællesskabets erhvervsgren«. Da modellerne i den laveste kategori udgjorde 97% af samtlige indførsler fra de pågældende lande, kunne fællesskabsinstitutionerne ikke beregne prisunderbuddet for andet end den laveste kategori uden at gøre sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn. Desuden må det konstateres, at alle sagsøgerens indførsler var produkter i den laveste kategori, hvorfor der ikke for sagsøgerens vedkommende kunne foretages nogen beregning af prisunderbuddet for de øvrige kategorier.

264 Følgelig er dette argument ubegrundet.

5. fjerde led: markedsandelen

a) Parternes argumenter

265 Sagsøgeren anfægter tallene vedrørende udviklingen i markedsandelen. Efter sagsøgerens opfattelse burde udviklingen i markedsandelen og importmængden have været undersøgt i absolut mængde. Dels havde forhøjelsen af importmængden fra de pågældende lande ingen virkning for EF-erhvervsgrenens salgsmængde, dels faldt denne importmængde fra 1997. Udviklingen i EF-erhvervsgrenens salgsmængde var meget gunstig. I øvrigt var de andre erhvervsdrivende, som opererede inden for Fællesskabet, de vigtigste aktører på EF-markedet. Ifølge sagsøgeren har fællesskabsinstitutionerne ikke taget hensyn til, at de importerede produkter blev forbrugt gradvis, og at tallene vedrørende forbruget derfor er urigtige. Sagsøgeren anfører at have påvist under henvisning til de af fællesskabs-

institutionerne fremlagte tal, at indførslerne af elektroniske vægte fra de pågældende lande steg mindre end forbruget, og at deres markedsandel faldt mellem 1996 og undersøgelsesperioden. Derimod steg salgsmængden af produkter fra Fællesskabets erhvervsgren, og dennes markedsandel forblev uændret.

266 Rådet har gjort gældende, at markedsandelen pr. definition er et relativt begreb, som beror på en sammenligning mellem salget og forbruget. Ifølge Rådet skyldtes forhøjelsen af EF-erhvervsgrenens salg i absolut mængde virkningen af euroens indførelse. Hvad angår sagsøgerens angivelse af, at den største stigning i indførslerne fra de pågældende lande fandt sted mellem 1995 og 1996, skyldtes denne efter Rådets opfattelse, at der var opbygget et reservelager, og at de i 1996 importerede produkter ikke straks var blevet afsat ved ankomsten til Fællesskabet. Rådet anfører endvidere, at indførslerne ikke gik tilbage på trods af reservelageret, hvilket er et bevis for de dumpede indførslers evne til at trænge ind på fællesskabsmarkedet.

267 Endvidere bestrider Rådet påstanden om, at skaden var forvoldt af andre EF-producenter, som ikke støttede klagen. Rådet påpeger således, at to af de andre og vigtigste producenter støttede klagen fra begyndelsen af, og at et stort selskab, som havde forbindelse med en kinesisk producent, Mettler Toledo, ikke kan have medvirket til skaden, da priserne var rimelig fastsat.

b) Rettens bemærkninger

268 Rådet udtaler følgende i den anfægtede forordnings betragtning 81:

»EF-erhvervsgrenens andel af Fællesskabets marked for alle elektroniske vægte faldt fra 26,1% i 1995 til 24,9% i undersøgelsesperioden, dvs. med 4,6%. EF-erhvervs-

grenens andel af markedet for elektroniske vægte i den laveste kategori faldt imidlertid fra 21,8% i 1995 til 17,1% i undersøgelsesperioden, dvs. med 22%.«

269 Det hedder i den anfægtede forordnings betragtning 100:

»Forbruget på Fællesskabets marked steg med 35% i den betragtede periode. EF-erhvervsgrenens salg steg imidlertid kun med 29%, mens importen fra de pågældende lande steg med 123%.«

270 Endelig indeholder den anfægtede forordnings betragtning 101 følgende konstatering:

»Som beskrevet i betragtning 81 faldt EF-erhvervsgrenens markedsandel med 4,6% i den betragtede periode, hvorimod markedsandelen for importen fra de pågældende lande steg fra 9,2% til 15,1% i den samme periode.«

271 Sagsøgeren opstillede tre tabeller i stævningen på grundlag af de tal, der er angivet i informationsdokumentet af 21. september 2000 og den anfægtede forordning, og som vedrører EF-erhvervsgrenens salgsmængde i absolutte tal samt EF-erhvervsgrenens og de pågældende landes markedsandele. Nedenfor skal gengives en ny tabel, som indeholder oplysningerne fra disse tre tabeller, og som desuden viser den procentvise udvikling for hvert af de pågældende tal. Tabellen er opstillet under hensyntagen til, at indførslerne fra CAS Corp., som ikke var dumpede, ikke burde være taget med i betragtning.

	1995	1996	1997	1998	UP	Udvikling i %
EF-erhvervsgrenens markedsandel	26,1%	25,1%	26,0%	23,6%	24,9%	- 4,6
Forbrug i Fællesskabet	161 682	172 314	177 391	201 123	218 655	35
EF-erhvervsgrenens salgsmængde	42 199	43 251	46 122	47 465	54 445	29
Salgsmængden for andre erhvervsdrivende i Fællesskabet	93 301	87 749	93 897	105 554	120 491	29
Samlet import	26 182	41 314	37 372	48 104	43 719	67
Samlet import fra Kina, Sydkorea og Taiwan*	14 853 11 273	32 834 28 753	26 422 20 850	34 464 29 838	33 063 29 248	123 159
Markedsandel i produkter fra Kina, Sydkorea og Taiwan*	9,2% 7,0 %	19,1% 16,7%	14,9% 11,8%	17,1% 14,8%	15,1% 13,4%	64 91
Anden import	11 329	8 480	10 950	13 640	10 656	- 6

* Tallene i anden række viser situationen uden indførslerne fra CAS Corp.

272 Sagsøgeren forsøger ved hjælp af disse tal at godtgøre, at EF-erhvervsgrenens salg steg konstant og betydeligt inden for den betragtede periode, og at årsagen til, at EF-erhvervsgrenen eventuelt har mistet en del af sin relative markedsandel, ikke kan bero på indførslerne fra de pågældende lande, som også har mistet en markedsandel.

273 Der kan ikke gives sagsøgeren medhold i denne argumentation. Vurderingen af salgsmængden i forhold til forbruget i Fællesskabet kan nemlig ikke udtrykkes i absolutte tal, da markedsandelen er et relativt begreb, der udtrykkes i procent. Det fremgår af de ovenfor angivne tal, at EF-erhvervsgrenens markedsandel udgjorde 26% i 1995 og 24,9% inden for undersøgelsesperioden, hvilket svarer til en relativ

nedgang på 4,6%. Markedsandelen for de dumpede produkter udgjorde 7,0% i 1995 og 13,4% inden for undersøgelsesperioden, dvs. en relativ forhøjelse på 91%.

274 En markedsandel på 13,4% kan anses for tilstrækkelig betydelig som bevis for, at indførslerne fra de pågældende lande kan have haft en skadelig virkning for EF-erhvervsgrenen (jf. i denne retning Rettens dom af 30.3.2000, sag T-51/96, Miwon mod Rådet, Sml. II, s. 1841, præmis 106). Hertil kommer, at EF-erhvervsgrenens salgsmængde ganske vist steg med 29% inden for den betragtede periode, men at denne stigning ikke svarer proportionalt til stigningen i forbruget, som udgjorde 35% inden for samme periode. Det fremgår klart af disse tal, at EF-erhvervsgrenens markedsandel gik tilbage, som anført af Rådet. Også indførslerne af elektroniske vægte fra de pågældende lande steg med ca. 159% inden for den betragtede periode. Sagsøgeren hævder med urette, at de andre erhvervsdrivende var de vigtigste på EF-markedet. Deres salgsmængde steg imidlertid kun med 29% inden for samme periode.

275 Hvad i øvrigt angår sagsøgerens argument om, at resultatet er anderledes, hvis man sammenligner året 1996 og undersøgelsesperioden, da navnlig markedsandelen for de dumpede indførsler faldt med 4%, bemærkes, at selv om det antages, at der var et fald i markedsandelen for indførslerne fra de pågældende lande, må det konstateres, såfremt man lægger til grund, at 1996 udgør periodens begyndelsestidspunkt, at disse indførslers markedsandel, som udgjorde 13,4% inden for undersøgelsesperioden, er forblevet konstant (jf. i denne retning dommen i sagen Miwon mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 274, dommens præmis 106).

276 Endvidere bemærkes, at resultaterne er forskellige afhængige af, for hvilke perioder tallene vurderes. I den foreliggende sag blev den betragtede periode afgrænset til perioden mellem 1995 og slutningen af undersøgelsen, dvs. 1999. Som anført af Rådet, udgør de bedste og mest pålidelige tal for fastlæggelsen af forbrugsparameteret og dermed af markedsandelene, de samlede tal for hele den betragtede

periode. Retten er enig i Rådets opfattelse, hvorefter disse tal bekræfter, at der var en klar og signifikant kausal forbindelse mellem EF-erhvervsgrenens tab af markedsandele og de ved de dumpede indførsler erhvervede markedsandele.

277 I den forbindelse skal endvidere erindres om, at Fællesskabets institutioner råder over en vid skønsbeføjelse ved afgrænsningen af den periode, der skal tages i betragtning ved konstateringen af en skade under en antidumpingprocedure (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86). I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke bestridt afgrænsningen af den betragtede periode som sådan, og det er ikke godtgjort, at Fællesskabets institutioner har overskredet grænserne for deres skønsbeføjelse ved at foretage vurderingen af skaden på grundlag af perioden fra 1995 til slutningen af undersøgelsesperioden.

278 Det fjerde led af det tredje anbringende kan derfor ikke tages til følge.

279 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Fællesskabets institutioner har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved undersøgelsen af årsagsforbindelsen. Følgelig har de ikke tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6.

280 Det tredje anbringende må derfor forkastes.

D — *Fjerde anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens procedurefors-*
kifter

281 Det fjerde anbringende omfatter i det væsentlige tre led, som alle vedrører procedurefejl.

1. *Første led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 4*

a) Parternes argumenter

282 Sagsøgeren har gjort gældende, at Fællesskabets institutioner har tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 4, da Kommissionen har undladt at meddele sagsøgeren visse omstændigheder og betragtninger om det grundlag, hvorpå Kommissionen påtænkte at foreslå Rådet indførelsen af en endelig antidumpingtold.

283 Trods sagsøgerens anmodning om supplerende oplysninger besvarede Kommissionen ikke spørgsmål 2, 3, 4, 6, 10, 11 og 12, som sagsøgeren havde stillet den i sin telefax af 29. september 2000 og forhindrede dermed denne i at forsvare sine interesser effektivt. Sagsøgeren anfører, at det fremgår af Kommissionens svar på hvert af spørgsmålene vedrørende undersøgelsens konklusioner, at Fællesskabets institutioner forudsættligt nægtede at meddele sagsøgeren oplysninger og dermed forhindrede denne i at udøve sin ret til forsvar.

284 Rådet har gjort gældende, at der påhviler Kommissionen en forpligtelse til at meddele de væsentlige omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke den

påtænker at foreslå Rådet, at der indføres endelige antidumpingforanstaltninger, såfremt disse informationer er af betydning for, at parterne kan forsvare deres interesser. Den part, som mener, at informationerne er utilstrækkelige, må anmode Kommissionen om at afklare dem. Hvis Kommissionen undlader at meddele visse informationer, som en berørt part har bedt om, medfører dette ikke uden videre, at de endeligt vedtagne foranstaltninger skal annulleres, da den berørte part skal godtgøre, at vedkommendes mulighed for at forsvare sine interesser effektivt er blevet begrænset.

- 285 Rådet anfører videre, at da sagsøgeren ikke har forklaret, hvorfor denne ikke var i stand til at forsvare sine interesser effektivt, er virksomhedens krav ubegrundet og kan derfor ikke realitetsbehandles. Subsidiært anfører Rådet, at Kommissionen har givet en behørig og adækvat besvarelse af sagsøgerens spørgsmål. Desuden er sagsøgerens forklaringer i replikken efter Rådets opfattelse irrelevante og må for de flestes vedkommende afvises fra realitetsbehandling, da de bl.a. omfatter nye udsagn vedrørende de faktiske omstændigheder, som burde være angivet i stævningen.

b) Rettens bemærkninger

- 286 Hvad angår formalitetsindsigelsen over for det fjerde anbringendes første led er det indledningsvis tilstrækkeligt at konstatere, at sagsøgerens krav opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 2, og derfor må realitetsbehandles.

- 287 Kommissionens forpligtelse i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 4, til at give de virksomheder, som berøres af en antidumpingprocedure, oplysning om de vigtigste omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke der agtes pålagt en antidumpingtold, har til formål at garantere, at de virksomheder, som proceduren

vedrører, får ret til kontradiktion (Rettens dom af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml. II, s. 4897, præmis 131). Anbringendets første led, som vedrører tilsidesættelsen af denne bestemmelse, må forstås således, at det i det væsentlige gøres gældende, at der er sket en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar under den administrative procedure, som afsluttedes med vedtagelsen af den anfægtede forordning.

288 Det skal først bemærkes, at kontradiktionsprincippet er et grundlæggende princip i fællesskabsretten (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15, samt Rettens domme af 18.12.1997, forenede sager T-159/94 og 160/94, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, Sml. II, s. 2461, præmis 81 og af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4137, præmis 55).

289 Videre skal bemærkes, at ifølge fast retspraksis følger det af kontradiktionsprincippet, at virksomheder, der berøres af en undersøgelse forud for vedtagelsen af en antidumpingforordning, skal have mulighed for under den administrative procedure at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og at der er indtrådt en deraf følgende skade for den pågældende EF-erhvervsgren (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 288, dommens præmis 17, dommen i sagen Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 288, dommens præmis 83, dommen i sagen Champion Stationery m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 288, dommens præmis 55, og dommen i sagen Kundan og Tata mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 287, dommens præmis 132).

290 Disse betingelser er indeholdt i grundforordningens artikel 20. Ifølge artikel 20, stk. 1 og 2, er Kommissionen, navnlig over for eksportøren af det produkt, som antidumpingundersøgelsen vedrører, forpligtet til at fremsende yderligere oplysninger vedrørende de vigtigste omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænker at anbefale Rådet indførelse af endelige foranstaltninger. Ifølge grundforordningens artikel 20, stk. 4, skal de endelige oplysninger gives skriftligt. Fremsendelsen skal ske snarest muligt og normalt ikke senere end en måned, før der

træffes endelig afgørelse, eller før Kommissionen fremsætter forslag om endelig beslutning i henhold til grundforordningens artikel 9. Hvis Kommissionen ikke er i stand til at meddele visse omstændigheder eller betragtninger på det pågældende tidspunkt, skal det ske snarest muligt derefter. Meddelelsen af oplysningerne foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen eller Rådet måtte træffe, men træffes sådanne afgørelser på grundlag af andre omstændigheder og betragtninger, skal disse meddeles snarest muligt.

- 291 Ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »den tidligere grundforordning«), skulle spørgsmålet om, hvorvidt de af fællesskabsinstitutionerne meddelte oplysninger var tilstrækkelige, vurderes på grundlag af, hvor præcise oplysninger der var blevet anmodet om (jf. i denne retning dommen i sagen Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 288, dommens præmis 93).
- 292 Endvidere medfører den omstændighed, at de endelige oplysninger, som skal give de berørte parter mulighed for at tage stilling under den administrative procedure, er ufuldstændige, alene, at forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold er ulovlig, såfremt parterne på grund af denne undladelse ikke har været i stand at forsvare deres interesser effektivt (dommen i sagen Champion Stationery m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 288, dommens præmis 55, 73 og 81-84).
- 293 Det skal derfor på grundlag af disse principper undersøges, om sagsøgerens ret til kontradiktion er blevet tilsidesat under undersøgelsesproceduren.
- 294 I den foreliggende sag tilsendte Kommissionen den 21. september 2000 sagsøgeren informationsdokumentet vedrørende de faktiske omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænkte at foreslå indførelse af en endelig antidumpingtold på 13,1% på indførslerne af de elektroniske vægte, som var fremstillet

af sagsøgeren. Fristen for sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger blev fastsat til den 11. oktober 2000. Ved telefax af 29. september 2000 anmodede sagsøgeren Kommissionen om supplerende oplysninger. Dette besvarede Kommissionen ved to forskellige skrivelser af 29. september 2000 (vedrørende spørgsmålene om dumping) og af 4. oktober 2000 (vedrørende spørgsmålene om skaden og årsagsforbindelsen). Ved telefax af 4. oktober 2000 — der dog blev afsendt tidligere end Kommissionens skrivelse af samme dag — anmodede sagsøgeren om forlængelse af fristen for fremsættelse af sine bemærkninger. Dette afslog Kommissionen ved telefax af 5. oktober 2000. Ved skrivelse af 10. oktober 2000 fremsatte sagsøgeren bemærkninger vedrørende dumping, skaden og årsagsforbindelsen. Den 11. oktober 2000 besvarede Kommissionen skrivelsen af 10. oktober 2000 hvad angår visse aspekter af spørgsmålet om dumping. Ved denne lejlighed gav Kommissionen bl.a. sagsøgeren medhold i sagsøgerens argumenter vedrørende sælgerens løn og nedsatte dumpingmarginen fra 13,1 til 12,8%. Endelig fremsatte Kommissionen den 23. oktober 2000 resten af sine kommentarer til skrivelsen af 10. oktober 2000.

295 For at kunne vurdere, om sagsøgeren var i stand til at forsvare sine interesser effektivt, skal Kommissionens svar på hvert af de spørgsmål, som den hævdes ikke at have besvaret tilstrækkeligt, undersøges.

296 Med spørgsmål 2 ønskede sagsøgeren at vide, »hvilke korrektioner der [var] foretaget i eksportpriserne og salgspriserne på den indonesiske producents hjemmemarked for at kunne kommentere spørgsmålet om sammenligneligheden mellem den normale værdi og eksportprisen«.

297 I informationsdokumentet af 21. september 2000 (bilag A, punkt 2.c) gav Kommissionen følgende forklaring vedrørende sammenligningen:

»Sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen blev foretaget på grundlag af stadiet af fabrik og på samme omsætningstrin (distributører/forhandlere). Med henblik herpå er oplysningerne vedrørende Deres selskab, som

disse fremgår af Deres svar på spørgeskemaet, blevet lagt til grund. Kommissionen har accepteret de afvigelser, som er foreslået af selskabet og foretaget de heraf følgende justeringer; således er den fakturerede pris i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra g), blevet justeret med 1% for forskellen i omkostningerne ved at yde kredit i forbindelse med de pågældende salg.«

298 I sin skrivelse af 29. september 2000 gav Kommissionen yderligere oplysninger om de tekniske kendetegn ved de anvendte indonesiske modeller. Endvidere forklarede Kommissionen, at der ikke var foretaget nogen justeringer opad for forskelle i de fysiske kendetegn. Dette gjaldt også for salg på hjemmemarkedet og salg til eksport af referencemodellen, modellen TEC SL-2200. Kommissionen forklarede også, at alle salg af modellen TEC SL-2200 var fakturerede af fabrik. I sin skrivelse af 11. oktober 2000 gav Kommissionen yderligere nedenstående forklaring på skrivelsen af 10. oktober 2000, hvori sagsøgeren havde gjort gældende, at Kommissionen ikke havde taget hensyn til forskellene i de fysiske kendetegn mellem den model, der blev anvendt til fastsættelse af den normale værdi, og de forskellige modeller, som sagsøgeren eksporterede:

»Det skal noteres, som det fremgår af [sagsøgerens] liste over de enkelte transaktioner, at det ikke er sikkert, som det hævdes, at der er en forskel i markedsværdien — som muligvis kræver en justering af den normale værdi — mellem en [elektronisk vægt] med fluorescensskærm og en med digital skærm [LCD]. Det er konstateret, at samme model med fluorescensskærm endog er blevet solgt til en lavere pris end en model uden en sådan skærm. Deres klage kan derfor ikke tages til følge.«

299 I skrivelsens punkt 2 anførte Kommissionen videre:

»Der skal endvidere erindres om, som tidligere angivet i vores skrivelse af 29. september 2000, at der ikke hidtil er blevet foretaget nogen justering opad i den

normale værdi for forskelle i fysiske kendetegn hvad angår tekniske forhold som batteridrevet, direkte »PLU«-taster, »fold-up«-display osv., som fandtes i de [af sagsøgeren] eksporterede modeller, men ikke på TEC's model SL-2200. Hvis man tager hensyn til disse forskelle, vil der kunne fastslås en større grad af dumping.«

300 Endelig forklarede Kommissionen i samme skrivelses punkt 3, at den ville være nået frem til en større dumpingmargin, hvis den havde anvendt den af sagsøgeren foreslåede fremgangsmåde for beregningen heraf og ikke den af den selv anvendte.

301 I den foreliggende sag insisterede sagsøgeren på, at der blev taget hensyn til forskellene i omkostningerne ved at yde kredit i forbindelse med de pågældende salg. Dette blev accepteret, som det fremgår af punkt 2.c i bilag A til informationsdokumentet af 21. september 2000. Ifølge informationsdokumentet stillede sagsøgeren en række spørgsmål vedrørende produkternes fysiske kendetegn. Som det fremgår af den foregående præmis, har Kommissionen givet en tilstrækkelig forklaring på, hvorfor den ikke foretog en justering som følge af forskellene i de fysiske kendetegn.

302 Følgelig var sagsøgeren informeret om, hvilke modeller Kommissionen havde anvendt til fastsættelse af den normale værdi. Sagsøgeren var også tilstrækkelig informeret om grundene til, at der ikke blev foretaget nogen justering for forskellene i de fysiske kendetegn. Kommissionen afstod nemlig udtrykkeligt fra at foretage en justering opad, som ville have medført en større dumpingmargin. Sagsøgeren var også gjort bekendt med, at priserne var blevet sammenlignet på samme omsætningstrin. I øvrigt krævede sagsøgeren ikke andre justeringer. Følgelig var sagsøgeren i stand til at forsvare sine interesser effektivt hvad angår spørgsmål 2 i dennes telefax af 29. september 2000.

303 Spørgsmål 3 og 4 vedrører en justering for sælgerens løn, som Kommissionen oprindeligt havde foretaget i sagsøgerens eksportpris, og som medførte en nedsættelse af eksportprisen og dermed en forhøjelse af dumpingmarginen.

304 Det fremgår af skrivelserne af 29. september 2000 og 11. oktober 2000, at Kommissionen ikke foretog nogen justering for sælgerens løn ved den endelige beregning af dumpingmarginen. I skrivelsen af 11. oktober 2000 nedsatte Kommissionen dumpingmarginen fra 13,1 til 12,8%. Den traf hermed en beslutning, som var gunstigere for sagsøgeren, og gav fuldt ud sagsøgeren medhold i dennes argumenter på dette punkt. Følgelig er det uforholdsmæssigt at undersøge, om Kommissionen gav en behørig besvarelse af sagsøgerens spørgsmål 3 og 4.

305 I spørgsmål 6 anførte sagsøgeren følgende:

»I samme skrivelse af 14. april 2000 fra JKM Consulting til Kommissionen hedder det: »Som aftalt under dette møde vil Bizerba og Avery Berkel supplere deres selskabs særskilte besvarelse, som jeg derpå skal meddele Kommissionen.« [Sagsøgeren] vil gerne vide, hvilke præcise informationer det på daværende tidspunkt var nødvendigt, at Bizerba og Avery Berkel supplerede med i deres selskabs særskilte besvarelse.«

306 Kommissionen besvarede dette spørgsmål på følgende måde i sin skrivelse af 4. oktober 2000:

»Kommissionens tjenestegrene har drøftet de vedføjede skadesindikatorer med EF-erhvervsgrenen. EF-erhvervsgrenen har herefter fremsendt bemærkninger, hvoraf De har modtaget kopi i det ikke-fortrolige dossier.«

307 En skrivelse fra Bizerba af 10. april 2000, som blev modtaget den 14. april 2000, og som indeholder kommentarer vedrørende skaden, findes i de dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt i bilaget til stævningen. Denne skrivelse indeholder supplerende oplysninger fra Bizerba, som JKM Consulting henviser til i sin skrivelse af 14. april 2000. Hvad angår oplysningerne fra Avery Berkel findes dette selskabs skrivelse ikke blandt de dokumenter, som sagsøgeren har vedføjet i bilaget til stævningen, selv om det fremgår af dossieret, at sagsøgeren fik kendskab til det. Dette dokument, som er fremlagt i bilaget til Rådets duplik, var tilgængeligt i det ikke-fortrolige dossier, som sagsøgeren tog kopi af. Rådet har herom i bilaget til sin duplik fremlagt to referater, hvoraf fremgik, at sagsøgerens befuldmægtigede havde gennemset det ikke-fortrolige dossier den 14. september og den 1. december 2000. Det fremgår af punkt 12 i referatet af 14. september 2000, at sagsøgerens befuldmægtigede tog kopier af Avery Berkels skrivelse af 14. april 2000, som blev modtaget den 17. april 2000. Det er derfor ikke korrekt, når sagsøgeren hævder, at »det ikke-fortrolige dossier [indeholdt] ingen bemærkninger fra Bizerba og Avery Berkel, som var fremsat efter denne skrivelse af 14. april 2000, og som [supplerede] »deres selskabs særskilte besvarelse««, og at »der kun [var] bemærkninger fra Bizerba af 10. april 2000, men ingen bemærkninger fra Avery Berkel«. Både Bizerba og Avery Berkel tilsendte nemlig Kommissionen skrivelser efter mødet i begyndelsen af april 2000, hvori de supplerede deres svar. Som påvist ovenfor fik sagsøgeren kendskab til disse to skrivelser.

308 Sagsøgeren havde derfor kendskab til alle ikke-fortrolige resuméer af samtlige de bemærkninger, som EF-erhvervsgruppen havde fremsendt, og var følgelig i stand til at forsvare sine interesser effektivt hvad angår spørgsmål 6 i dennes telefax af 29. september 2000.

309 Med spørgsmål 10 ønskede sagsøgeren oplyst, om Kommissionen havde undersøgt, hvorvidt den høje kurs på pund sterling i forhold til euro havde påvirket Avery Berkels konkurrencedygtighed hvad angår denne virksomheds salg inden for eurozonen.

310 Herpå svarede Kommissionen følgende i sin skrivelse af 4. oktober 2000:

»Af de grunde, der er angivet i svaret på ovennævnte spørgsmål 9, var det ikke muligt at give en detaljeret oversigt over skadestallene, hvori tallene for eurozonen og området uden for eurozonen figurerede [...]. [Det var ikke muligt at foretage den ønskede angivelse af udviklingen i tallene, da tabel 4.2.2 blev udarbejdet på grundlag af listerne over de enkelte transaktioner, som var fremlagt af de EF-producenter, der medvirkede i undersøgelsen. Det er Kommissionens normale praksis kun at anmode om lister inden for de enkelte transaktioner for undersøgelsesperioden.] Det fremgår imidlertid klart af de tilgængelige oplysninger, at der foreligger en skade med hensyn til de salg, som blev effektueret til kunder inden og uden for eurozonen af de EF-producenter, som medvirkede i undersøgelsen.«

311 Hermed har Kommissionen forklaret, at den ikke rådede over nogen tal vedrørende skaden, som er opdelt for eurozonen og uden for eurozonen. Endvidere har Kommissionen forklaret, at den var kommet til den konklusion, at de i undersøgelsen medvirkende producenter (dvs. tillige Avery Berkel) havde lidt skade hvad angår salg til kunder inden og uden for eurozonen. Kommissionen har således forklaret sagsøgeren, hvilken type undersøgelse den havde foretaget på dette punkt.

312 Følgelig har Kommissionen givet en behørig besvarelse af sagsøgerens spørgsmål og forsynet denne med alle de nødvendige oplysninger til, at virksomheden kunne forsvare sine interesser effektivt. Spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen tog behørigt hensyn til denne faktor, vedrører derimod ikke, som anført af Rådet, sagsøgerens ret til kontradiktion.

313 Med spørgsmål 11 ønskede sagsøgeren oplyst, »hvorledes Kommissionen [var] i stand til at drage en klar sondring mellem [elektroniske vægte] i den laveste, mellemste og øverste kategori, som den gjorde i sin skadesanalyse«, når »det var angivet i punkt 2.1 i informationsdokumentet, at »det fremgik af undersøgelsen, at man ikke kunne foretage en klar sondring mellem de tre kategorier, fordi modellerne i de øvrige kategorier ofte er indbyrdes substituerbare««.

314 Herpå svarede Kommissionen følgende i sin skrivelse af 4. oktober 2000:

»Under denne undersøgelse er det relevante produkt det samme som det, der er anvendt under tidligere eller igangværende undersøgelser. Alle de modeller, som er anvendt som sammenligningsgrundlag under den foreliggende undersøgelse, er fastlagt af de pågældende kooperative selskaber (det være sig eksporterende producenter eller EF-producenter) og er om nødvendigt blevet kontrolleret.«

315 Hermed har Kommissionen forklaret, hvorledes den opdelt produktet i laveste, mellem og øverste kategori. Følgelig var Kommissionens svar tilstrækkeligt til, at sagsøgeren var i stand til at forsvare sine interesser effektivt.

316 Som med rette anført af Rådet, blev sondringen mellem elektroniske vægte i den laveste kategori og andre elektroniske vægte kun foretaget som en indikation, og skadesanalysen omfattede alle kategorier (jf. ovenfor, præmis 127-131).

317 Med spørgsmål 12 fremsatte sagsøgeren følgende bemærkninger vedrørende dumpingens omfang:

»Det anføres i informationsdokumentets punkt 4.4.1, at »undersøgelsen omfattede alle de faktorer, der er særskilt opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5.« Der synes imidlertid ikke at være foretaget nogen undersøgelse af størrelsen af den faktiske dumpingmargin som omhandlet i [forordningens] artikel 3, stk. 5. Blev denne faktor anset for irrelevant under undersøgelsen? Hvordan kunne Kommis-

sionen nå frem til, at det var virkningerne af dumping, som fremkaldte den påståede skade, når henses til det særdeles signifikante niveau, som de af Kommissionen konstaterede underbudsmarginer udgjorde, og som var betydeligt højere end de dumpingmarginer, som var konstateret for de kooperative producenter? Tog Kommissionen hensyn til, at de indførte produkter, selv om de ikke var blevet solgt til dumpingpriser, ville have forvoldt den samme skade, som hævdes at være lidt, fordi der stadig ville være et væsentligt og for de fleste kooperative producenter næsten uændret prisunderbud, selv om den påståede dumping ophørte?»

318 Herpå svarede Kommissionen følgende i sin skrivelse af 4. oktober 2000:

»Deres spørgsmål er meget hypotetisk, da De beder Kommissionen om at forestille sig en situation, hvor de eksporterede producenters salg ikke var foretaget til dumpingpriser. Denne situation foreligger klart ikke under den foreliggende undersøgelse. Kommissionen har imidlertid undersøgt alle de relevante faktorer, som kan have indvirket på det af EF-erhvervsgruppen lidt tab. Årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten fra de pågældende lande og det af EF-erhvervsgruppen lidt tab bekræftes i informationsdokumentets kapitel om årsagsforbindelsen.«

319 Kommissionen gav således en behørig besvarelse af sagsøgerens 12. spørgsmål.

320 Af de anførte grunde må det fjerde anbringendes første led forkastes.

2. Andet led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 5

a) Parternes argumenter

- 321 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 5, da de ikke har indrømmet virksomheden minimumsfristen på ti dage til at forberede sine bemærkninger vedrørende informationsdokumentet. Da Kommissionens endelige svar på anmodningen om supplerende oplysninger blev sendt den 4. oktober 2000, og tidsfristen for sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger blev fastsat til den 11. oktober 2000, fik sagsøgeren altså ikke indrømmet den i nævnte bestemmelse fastsatte frist.
- 322 Sagsøgeren anfører for det første, at Rådet ikke forklarede, hvorfor sagsøgerens argument om, at fristen burde have været beregnet fra datoen for modtagelsen af klargørelsen, skulle være forkert. For det andet afviser sagsøgeren Rådets fortolkning om, at de endelige supplerende oplysninger måtte betragtes som en klargørelse, og at det ikke var nødvendigt at indrømme parterne en minimumsfrist til fremsættelse af deres bemærkninger. Efter sagsøgerens opfattelse tager denne fortolkning ikke hensyn til parternes kontradiktionsret under en antidumpingprocedure. For det tredje anfører sagsøgeren, at det er tilstrækkeligt, at virksomheden godtgør, at den ufravigelige frist i grundforordningen ikke er overholdt. Da sagsøgeren modtog endelige oplysninger vedrørende skades-spørgsmålene den 4. oktober 2000, var virksomheden på grund af helligdagene i Kina afskåret fra at fremsætte sine bemærkninger inden den 7. oktober 2000, og da den 7. og 8. oktober var en weekend, havde den reelt kun én dag til at forberede bemærkningerne. Den ønskede navnlig dels at efterprøve Kommissionens udsagn om, at der ikke er nogen forskel på de fysiske kendetegn ved de modeller, der sælges inden og uden for eurozonen, og at der findes sammenlignelige modeller, dels at efterprøve de tal vedrørende forbruget, som blev fremsendt i bilaget til skrivelsen af 4. oktober 2000, og beviset for, at der var foretaget andre indførsler af andre produkter end elektroniske vægte, men som var omfattet af samme eurostat-kode. Sagsøgeren fremhæver vigtigheden af, at

parterne til deres forsvar under en antidumpingprocedure sikres et vist mindstemål af rettigheder, herunder at de råder over mindst ti dage til at forsvare deres interesser.

- 323 Rådet afviser sagsøgerens argumentation og gør for det første gældende, at de endelige oplysninger blev fremsendt ved skrivelse af 21. september 2000, og at fristen blev fastsat til den 11. oktober 2000. Hermed var fristen længere end ti dage.
- 324 For det andet anfører Rådet, at selv om sagsøgerens fortolkning hvad angår tidspunktet for fristens begyndelse måtte være korrekt, kan den omstændighed, at sagsøgeren ikke fik ti dage til at fremsætte sine bemærkninger, ikke medføre annullation af den anfægtede forordning. Sagsøgeren skal godtgøre, at den omstændighed, at virksomheden ikke fik ti dage til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende klargørelsen, forhindrede denne i at forsvare sine interesser effektivt. Ifølge Rådet indeholdt skrivelsen af 21. september 2000 alle oplysninger, som sagsøgeren havde brug for til at kunne forsvare sine interesser effektivt.
- 325 Endvidere anfører Rådet, at sagsøgeren først i replikken fremsatte nye erklæringer om en række faktiske forhold, nemlig erklæringen om, at virksomheden ikke havde haft mulighed for at indsamle beviser vedrørende de fysiske forskelle på de modeller, der sælges inden og uden for eurozonen, eller beviser vedrørende forbrugstallene, hvorfor de må afvises fra realitetsbehandling. Under alle omstændigheder er erklæringerne ubegrundede.

b) Rettens bemærkninger

- 326 Det bestemmes i grundforordningens artikel 20, stk. 5, at »[b]emærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning,

hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter«.

327 I den foreliggende sag fremsendte Kommissionen informationsdokumentet ved skrivelse af 21. september 2000. Fristen for fremsættelse af bemærkningerne blev fastsat til den 11. oktober 2000 og var således længere end ti dage. Ved telefax af 29. september 2000 anmodede sagsøgeren Kommissionen om supplerende oplysninger. Kommissionen svarede herpå ved to forskellige skrivelser af 29. september 2000 og 4. oktober 2000. Ved telefax af 4. oktober 2000 anmodede sagsøgeren om udsættelse af fristen for fremsættelse af sine bemærkninger. Dette afviste Kommissionen ved telefax af 5. oktober 2000. Ved skrivelse af 10. oktober 2000 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende de af denne fra Kommissionen modtagne oplysninger.

328 Sagsøgeren har hovedsagelig gjort gældende, at virksomheden burde have rådet over en frist på ti dage fra Kommissionens skrivelse af 4. oktober 2000. Heroverfor anfører Rådet, at fristen må løbe fra datoen for fremsendelsen af de endelige oplysninger, dvs. den 21. oktober 2000.

329 Før det undersøges, om det er korrekt, som anført af Rådet, at skrivelsen af 21. september 2000 i sig selv udgjorde en endelig fremlæggelse af oplysninger, og at de efterfølgende skrivelser blot var klargørelser, skal det først undersøges, hvilke følger det ville have i den foreliggende sag, såfremt det måtte antages, at også skrivelserne af 29. september 2000 og 4. oktober 2000 indeholdt endelige oplysninger.

330 Det fremgår af retspraksis, at den omstændighed, at visse forhold ikke er nævnt i informationsdokumentet, ikke er en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til kontradiktion, hvis det godtgøres, at denne er blevet bekendt med de pågældende forhold ved

en anden lejlighed på et tidspunkt, da det endnu var muligt for vedkommende at give udtryk for sin opfattelse herom, før Kommissionen vedtog sit forslag om den anfægtede forordning (jf. i denne retning dom i sagen *Champion Stationery m.fl. mod Rådet*, nævnt ovenfor i præmis 288, dommens præmis 83).

- 331 Selv om sagsøgeren havde krav på en frist på mindst ti dage til indgivelse af eventuelle bemærkninger vedrørende de forhold, som ikke var angivet i informationsdokumentet, som virksomheden havde modtaget den 21. september 2000, og denne frist ikke var respekteret, kan denne omstændighed ikke i sig selv medføre annullation af den anfægtede forordning. Det må nemlig også vurderes, om den omstændighed, at fællesskabsinstitutionerne ikke indrømmede sagsøgeren den frist, som er fastsat i grundforordningens artikel 20, stk. 5, til fremsættelse af eventuelle bemærkninger vedrørende de ovenfor nævnte supplerende oplysninger, konkret kan have påvirket dennes ret til kontradiktion under den omhandlede procedure.
- 332 Herom skal bemærkes, at sagsøgeren i sine bemærkninger som svar på det informationsdokument, Kommissionen tilsendte virksomheden den 21. september 2000, bestred flere punkter, herunder dem, der er gennemgået ovenfor, og for hvilke sagsøgeren rejste indsigelse mod Kommissionens svar. Kommissionens skrivelser af 29. september 2000 og 4. oktober 2000 udgjorde svar på de spørgsmål, som sagsøgeren stillede i sin telefax af 29. september 2000. Som påvist ovenfor i præmis 295-320, blev sagsøgerens ret til kontradiktion ikke tilsidesat hvad angår disse spørgsmål. Desuden var sagsøgeren i stand til at fremsætte sine bemærkninger såvel vedrørende informationsdokumentet som vedrørende Kommissionens supplerende svar, således som sagsøgeren gjorde i sin skrivelse af 10. oktober 2000.
- 333 Sagsøgeren anfører navnlig, at virksomheden ikke havde mulighed for inden for den korte frist, den havde fået tildelt efter, at den havde modtaget de supplerende oplysninger vedrørende skaden ved Kommissionens skrivelse af 4. oktober 2000, at indsamle beviser for, at der fra Kina og de andre berørte lande var eksporteret andre produkter end elektroniske vægte, som henhørte under KN-kode 8423 8150.

- 334 Dette argument kan ikke tiltrædes. Sagsøgeren var nemlig allerede i kraft af informationsdokumentet af 21. september 2000 blevet underrettet om, at Kommissionen var af den opfattelse, at alle de indførsler, der var registreret under nævnte KN-kode, var elektroniske vægte. Der var derfor ikke på dette punkt tale om en »endelig fremlæggelse af oplysninger«.
- 335 Hvad angår erklæringen om, at sagsøgeren ikke havde tid til at efterprøve Kommissionens konstatering, som blev meddelt den 4. oktober 2000, om, at der ikke var nogen forskel hvad angår de fysiske kendetegn på de modeller, der blev solgt inden og uden for eurozonen, og at der fandtes sammenlignelige modeller, bemærkes, at Kommissionen i tabellen 4.2.2 i informationsdokumentet af 21. september 2000 angav gennemsnitspriserne (i indekserede tal) for hver kategori inden og uden for eurozonen til støtte for sine betragtninger vedrørende virkningen af euroens indførelse. I punkt 8 i sin telefax af 29. september 2000 stillede sagsøgeren følgende spørgsmål: »Hvad angår tabel 4.2.2 ønsker [virksomheden] at vide, om der er nogen forskel i de fysiske kendetegn mellem de modeller, som er solgt af EF's producenter inden og uden for eurozonen, på grundlag af hvilken sammenligningen af priserne er blevet foretaget.« Kommissionen svarede herpå ved sin skrivelse af 4. oktober 2000, hvori den anførte, at »der blev anvendt sammenlignelige modeller i tabel 4.2.2, hvorfor det ikke er nødvendigt at foretage justeringer for forskelle i de fysiske kendetegn«. I sin skrivelse af 10. oktober 2000 konstaterede sagsøgeren blot, at »de store prisforskelle mellem de salg inden og uden for eurozonen, som blev foretaget af de EF-selskaber, som indgav klagen, viser i øvrigt klart, som det fremgår af Kommissionens dokumenter, at disse selskaber har fulgt en konkurrencebe-grænsende adfærd, og at de har forhindret parallelimport i det indre marked«.
- 336 Således forsøgte sagsøgeren end ikke at gøre gældende — efter at Kommissionen havde afgivet sit svar ved skrivelse af 4. oktober 2000 — at virksomheden var i tvivl om, hvorvidt der var forskelle i de fysiske kendetegn mellem de modeller, der blev solgt inden og uden for eurozonen, og hvorvidt disse modeller var sammenlignelige. Følgelig er retten til kontradiktion ikke blevet tilsidesat.

- 337 Hvad angår tallene vedrørende forbruget, som er indeholdt i dokumentet fra april 2000 og meddelt sagsøgeren i skrivelse af 4. oktober 2000, er det tilstrækkeligt at fastslå, at disse tal var foreløbige, og at kun tallene i informationsdokumentet af 21. september 2000 var af betydning. Dette argument er følgelig irrelevant.
- 338 Under disse omstændigheder kunne sagsøgeren allerede i sin skrivelse af 10. oktober 2000 have taget stilling til de spørgsmål, som der var uenighed om mellem sagsøgeren og Kommissionen, og fremføre alle de argumenter, som virksomheden senere har gjort gældende ved Retten.
- 339 Sagsøgeren kan derfor ikke med rette gøre gældende, at dennes ret til kontradiktion er blevet tilsidesat under undersøgelsesproceduren.
- 340 Sagsøgeren har også med urette påberåbt sig grundforordningens artikel 20, stk. 3, som bestemmer, at »[såfremt der ikke er] pålagt midlertidig told, skal parterne have lejlighed til at anmode om endelig fremlæggelse af oplysninger inden for frister, som Kommissionen fastsætter«. Den tidsfrist, der var fastsat i skrivelsen af 21. september 2000, vedrørte de bemærkninger, som skulle fremsættes, og udgjorde ikke en frist for anmodningen om endelig fremlæggelse af oplysninger.
- 341 Følgelig må det fjerde anbringendes andet led forkastes.

3. *Tredje led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 6, stk. 9, og artikel 253 EF*

a) Parternes argumenter

342 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 6, stk. 9, da det ikke afsluttede undersøgelsen inden et år. Endvidere finder sagsøgeren det stridende med artikel 253 EF, at der ikke er givet nogen begrundelse for fristens overskridelse, når det betænkes, at der er tale om en sektor, inden for hvilken der allerede i forvejen er gennemført talrige procedurer. Sagsøgeren henviser til Rettens praksis (dommen i sag NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 167, dommens præmis 119-125, og Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 166).

343 Videre anfører sagsøgeren, at etårsfristen udgør en generel regel. Hvis ikke det er muligt at overholde fristen, skal undersøgelsen afsluttes inden en frist på 15 måneder. Denne forpligtelse vedrører navnlig de tilfælde, hvor det er godtgjort, at det ikke var muligt at overholde etårsfristen.

344 Rådet afviser sagsøgerens argumentation og gør gældende, at dennes fortolkning strider mod den klare ordlyd af grundforordningens artikel 6, stk. 9. Der påhviler institutionerne en udtrykkelig forpligtelse til at afslutte undersøgelserne inden 15 måneder.

b) Rettens bemærkninger

345 Hvad angår Rettens praksis, som sagsøgeren har påberåbt sig, og hvorefter antidumpingundersøgelsen ikke må forlænges ud over en rimelig frist, som skal vurderes under hensyntagen til de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde (dommen i sagen Ferchimex mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 342, dommens præmis 166), skal for det første bemærkes, at denne praksis vedrørte den tidligere grundforordnings artikel 7, stk. 9, litra a).

346 Den nuværende grundforordnings artikel 6, stk. 9, svarer imidlertid ikke til den tidligere grundforordnings artikel 7, stk. 9, litra a), der var affattet som følger:

»En procedure indstilles enten ved, at den afsluttes, eller ved, at der træffes endelige foranstaltninger. Den indstilles normalt inden for et år efter procedurens iværksættelse.«

347 Grundforordningens artikel 6, stk. 9, som finder anvendelse i denne sag, bestemmer:

»For procedurer, der er indledt i henhold til artikel 5, stk. 9, skal en undersøgelse så vidt muligt afsluttes inden et år. I alle tilfælde skal sådanne undersøgelser afsluttes senest 15 måneder efter deres indledning i overensstemmelse med resultaterne i henhold til artikel 8 om tilsagn eller resultaterne i henhold til artikel 9 om endelige foranstaltninger.«

348 I modsætning til, hvad der gjaldt efter den tidligere bestemmelse, indeholder grundforordningens artikel 6, stk. 9, således en vejledende frist på et år og en præceptiv frist på 15 måneder. Det følger af disse to frister, at hvis ikke fællesskabsinstitutionerne har tilendebragt undersøgelsen inden den vejledende frist på et år, er det tilstrækkeligt til at overholde grundforordningens procedure-regler, at det sker inden den præceptive frist på 15 måneder, uden at det er nødvendigt at undersøge, om en længere periode end den vejledende frist, men kortere end den præceptive frist, er rimelig efter sagens omstændigheder. Den retspraksis, som sagsøgeren har påberåbt sig, finder derfor ikke anvendelse i tilfælde, hvor den præceptive frist på 15 måneder er overholdt.

349 For det andet bemærkes, at proceduren i den foreliggende sag blev indledt den 16. september 1999 ved en meddelelse herom, der blev offentliggjort i EF-Tidende samme dag og afsluttet den 27. november 2000 med Rådets vedtagelse af den anfægtede forordning. Følgelig blev undersøgelsen ikke afsluttet inden den vejledende etårsfrist. Det er dog klart, at den blev afsluttet et godt stykke tid før udløbet af den præceptive frist på 15 måneder. Fællesskabets institutioner kan derfor ikke foreholdes at have tilsidesat grundforordningens artikel 6, stk. 9.

350 Under disse omstændigheder var Fællesskabets institutioner for det tredje ikke forpligtet til at begrunde, hvorfor de havde overskredet den vejledende etårsfrist. Følgelig har de heller ikke tilsidesat artikel 253 EF.

351 Også det fjerde anbringendes tredje led må derfor forkastes.

352 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at Rådet i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

353 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor i overensstemmelse med Rådets påstande pålægges at betale sagens omkostninger.

354 Kommissionen, der indtrådt i sagen som intervenient, bør bære sine egne omkostninger i medfør af procesreglementet artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer:

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**
- 3) **Intervenienten bærer sine egne omkostninger.**

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Således bestemt i Luxembourg den 28. oktober 2004.

H. Jung

V. Tiili

Justitssekretær

Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter	II - 3672
Faktiske omstændigheder	II - 3681
Retsforhandlinger og parternes påstande	II - 3684
Realiteten	II - 3686
A — Det første anbringende om, at der er begået et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7	II - 3686
1. Indledning	II - 3686
2. Opbygningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7	II - 3689
a) Parternes argumenter	II - 3689
b) Rettens bemærkninger	II - 3690
3. Første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c)	II - 3693
a) Anvendelsen af ensartede priser	II - 3693
Parternes argumenter	II - 3693
Rettens bemærkninger	II - 3695
b) Tabsgivende salg	II - 3701
Parternes argumenter	II - 3701
Rettens bemærkninger	II - 3704
c) Forholdet mellem salgene på det kinesiske hjemmemarked og udførelserne	II - 3707
Parternes argumenter	II - 3707
Rettens bemærkninger	II - 3708
d) Konklusion vedrørende den første betingelse i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c)	II - 3713
	II - 3791

B — Andet anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 8, og om, at der er begået et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af skaden	II - 3714
1. Indledende bemærkninger	II - 3714
2. Sjette anbringende: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 8, hvad angår vurderingen af dumpingimportens virkning i forhold til EF-erhvervsgrenens produktion af en del af samme varer	II - 3716
a) Parternes argumenter	II - 3716
b) Rettens bemærkninger	II - 3718
3. Første led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 5	II - 3719
a) Parternes argumenter	II - 3719
b) Rettens bemærkninger	II - 3721
4. Andet led: hensyntagen ved beregningen af skaden til indførsler, for hvilke der ikke foreligger dumping	II - 3725
a) Parternes argumenter	II - 3725
b) Rettens bemærkninger	II - 3728
5. Tredje led: konklusionen om, at Fællesskabets erhvervsgren har lidt væsentlig skade	II - 3734
a) Forskel mellem de foreløbige og endelige tal	II - 3734
Parternes argumenter	II - 3734
Rettens bemærkninger	II - 3735
b) Vurdering af visse skadesindikatorer	II - 3737
Parternes argumenter	II - 3737
Rettens bemærkninger	II - 3739
— Salgspriserne for samme vare	II - 3740
— Rentabilitet og virkning af euroens indførelse	II - 3742

c)	Spørgsmålet, om der var indtrådt en væsentlig skade og vurderingen af de faktiske omstændigheder	II - 3743
	Parternes argumenter	II - 3743
	Rettens bemærkninger	II - 3744
d)	Begyndelsen og kulminationen af virkningen som følge af den forestående indførelse af euroen	II - 3744
	Parternes argumenter	II - 3744
	Rettens bemærkninger	II - 3745
6.	Fjerde led: fællesskabsinstitutionernes åbenbare fejlskøn ved vurderingen af den faktiske dumpingmargins størrelse	II - 3747
	a) Parternes argumenter	II - 3747
	b) Rettens bemærkninger	II - 3748
7.	Femte led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, hvad angår hensyntagen til tal fra Eurostat	II - 3749
	a) Parternes argumenter	II - 3749
	b) Rettens bemærkninger	II - 3751
C —	Det tredje anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6	II - 3756
1.	Indledning	II - 3756
2.	Første led: rentabiliteten	II - 3757
	a) Parternes argumenter	II - 3757
	b) Rettens bemærkninger	II - 3758
3.	Andet led: udviklingen i salgspriserne	II - 3758
	a) Parternes argumenter	II - 3758
	b) Rettens bemærkninger	II - 3760
4.	Tredje led: beregningen af prisunderbuddet	II - 3762
	a) Parternes argumenter	II - 3762
	b) Rettens bemærkninger	II - 3762
		II - 3793

5. fjerde led: markedsandelen	II - 3763
a) Parternes argumenter	II - 3763
b) Rettens bemærkninger	II - 3764
D — Fjerde anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens procedurefor- skifter	II - 3769
1. Første led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 4	II - 3769
a) Parternes argumenter	II - 3769
b) Rettens bemærkninger	II - 3770
2. Andet led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 5	II - 3781
a) Parternes argumenter	II - 3781
b) Rettens bemærkninger	II - 3782
3. Tredje led: tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 6, stk. 9, og artikel 253 EF	II - 3787
a) Parternes argumenter	II - 3787
b) Rettens bemærkninger	II - 3787
Sagens omkostninger	II - 3789